

Wason

#P216

T9244

Đã Vô Danh Cựu Hồ Bưu Kỳ (67-74) tặng Huỳnh Chiêu Đăng chủ Kho Sách Xưa Quán Văn Đường

tuổi ngọc

tuần báo của yêu thương

83

CHỦ NHIỆM CHỦ BÚT : VU MỘNG LONG
THƯ KÝ : ANH CHI
ĐẶC PHái VIÊN : PHẠM ĐÌNH THỐNG
QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

Tòa soạn, trị sự : 38 Phạm Ngũ Lão Saigon — : Đ.T. 23.595

VĂN

hình dung, người khách lạ và những giọt nắng DU 10 LÊ
trò chơi bằng tim LÊ MIÊN TƯỜNG
sương sớm mòng manh PHAN CUNG NGHIỆP
lên sao biết được MIÊN MIÊN
những bông quỳ mùa lập đông SAO HỒNG
mùa đông trong sân trường BẢO HOÀNG KHÁNH NAM
mù khơi bụi đỏ NGUYỄN CÔNG MINH

THƠ

triệu hạnh • nguyên bạch dương • hạ phúc trăm •
lữ hạnh hiền • hồ miên tịnh • ngữ luân • nhật đàn •
lynh thanh thảo • đồ thị hồng liên • nguyên hồng giang

TRUYỆN DÀI

thư tình trên cát DUYÊN ANH
cửa trường, phía bên ngoài MAI THẢO
anh chỉ yêu dấu ĐÌNH TIẾN LUYỆN

MỤC HƯƠNG XUYỀN

nhìn xuống cuộc đời TÒA SOẠN VÀ BẠN NGỌC
biết một biết mười NGUYỄN THẾ
chập phồ KIẾN VÀNG
bệnh mới lên NGUYỄN TUẤN ANH
bạn ngọc và tuổi ngọc TUỔI NGỌC

BIÊN LAI SỐ 597/BTT/NBC NGÀY 24-1-1971

TUẦN LỄ TỪ 28-12-72 ĐẾN NGÀY 04-01-73 SỐ 83 NĂM THỨ HAI giá 60 đ.

Đã lâu, bạn ngọc không được đọc những bức thư tả oán hàng tuần của Tuổi Ngọc. Hẳn có bạn buồn nhiều. Và bạn buồn nhiều đó là bạn đã trả lời « Mục tôi thích nhất ở Tuổi Ngọc là thư tả oán hàng tuần » trong cuộc phỏng vấn Nuôi Dưỡng Tuổi Ngọc. Hôm nay, đã hết Noel, đã xong số 82, Tuổi Ngọc bỗng thấy buồn quá xá, bèn tả oán... « tái ngộ ». Trước hết, từ một tháng nay, báo cũ « hồi hương » như người trầy hội Tết. Bốn nghìn số báo trả về của mười nghìn tổng số phát đi. Chỉ bán nổi sáu nghìn số. Ở bốn nghìn số trả về, rất nhiều tờ đã bị đọc ra coi, chừng tỏ người ta muốn giết Tuổi Ngọc bằng cách mượn và cho mượn. Bạn ngọc đã dư thừa làm loại báo nhì đồng, thiếu niên ở Việt Nam khó sống lâu. Dù được miễn ký quỹ mười triệu, đồng nghiệp Tuổi Hoa, Ngân Thông thì đang lao đao, đang báo động số 3. Gần đây, để có giấy 65 x 100 in Giai Phần Xuân Hồng Tuổi Ngọc, chúng tôi đã bị mua giấy đắt hơn giá của Bộ Kinh Tế ấn định. Tương lai chắc là tiếp tục với giá đó. Tương lai, số thuê có hỏi thăm các tòa báo và Tuổi Ngọc, có thể « nửa đường đi xuống » Nhưng Tuổi Ngọc đã được chính phủ khoan hồng, tha cho khoản ký quỹ ra báo thì sẽ hy vọng số thuê tha cho khoản thuê má, hoặc đánh tượng trưng. Thử đến, từ tháng 1-1973, công ấn loát sẽ lảng vì nhà in phải chịu thuế « đúng mức » và « công bằng ». Tuổi Ngọc thấy khó lòng lảng thêm giá bán. Tăng thêm là chết. Mà không tăng cũng sẽ chết. Vậy chỉ biết tả oán cho đỡ buồn. Sau hết, Tuổi Ngọc đánh lời cây gậy tướng đã cất kỹ, lại nhờ nó chống đỡ khắp khiêng mà đi. Dù sao, Tuổi Ngọc vẫn gửi lời bạn ngọc một Giai Phần Xuân Hồng xứng đáng. Năm cũ sắp hết. Năm mới sắp đến. Mùa Xuân là mùa của ước nguyện. Tuổi Ngọc ước nguyện được quẳng cây gậy hăm hiu xuống giòng nước cuốn. Lời cuối của thư hàng tuần : nhân dịp Giáng Sinh, Tuổi Ngọc nhận được nhiều thiệp chúc lành của bạn ngọc. Xin chân thành cảm tạ bạn ngọc.

tình'nghĩa' thầy trò trong cơn biến động

Sư huynh Mai Tâm và nhóm thân hữu của ngài, cách đây ngót một năm, đã họp hành dự định thành lập một ủy ban vận động *Ngày Nhớ Ông Thầy*. Tuổi Ngọc đã loan tin, đã bình luận và nguyện làm hậu thuẫn cho ủy ban. Nhưng *Ngày Nhớ Ông Thầy* chưa có, dù nước Việt Nam đã có trên bốn nghìn năm văn hiến. Và, dĩ nhiên, mới chỉ có *Ngày Người Cày Có Ruộng*, *Ngày Cự Chiếu Bình*, *Ngày Phụ Nữ*, *Ngày Nhì Đồng*... Thêm một ngày-không-đáng-gọi-là-ngày (vì nó nửa ngày nửa đêm), đó là *Ngày Điện Ảnh*! Phó tổng thống Trần Văn Hương cũng đã phát động phong trào *Chấn Hưng Đạo Đức Học Đường*. Song, đạo đức học đường cứ nửa đường đi xuống. Lòng ưu ái và nhiệt thành đối với học đường, đối với tình nghĩa thầy trò của Phó tổng thống không thà một ngày, một tháng, một năm hàn gắn ngay được những rạn nứt, tan vỡ từ nhiều tháng năm qua. (Trong cuốn *Tám Bút* thứ hai, sau cuốn *Bỏ Sỉra Găm Cỏ Cháy*, bạn Duyên Anh sẽ đề cập nhiều tới sự tan vỡ này). Các bậc thầy, mới đây, vừa « tự thú » trong một cuộc hội thảo khoa bảng cao cấp! Không đi tới đâu ngoài một lệt trần sự bất lực. Người ta lại thấy, đề trả lời cuộc hội thảo của các bậc thầy, nhóm sinh viên Công giáo của trường Luật Sài Gòn « đang » kiến nghị yêu cầu các bậc thầy Luật

khoa nên thế này, phải thế nọ. Kiến nghị được phổ biến trên nhật báo *Chính Luận*. Làm thầy mà đề trò phải yêu cầu thế này, thế nọ là thiếu cái đức làm thầy. Làm trò mà phàn xét thầy là thiếu cái bổn phận làm trò. Học đường... đại học đang thiếu cả hai thứ. Và tình nghĩa nó phơi pha.

tại sao cánh cổng trường luật rộng mở

Một chuyện đau đớn cần phải nói ra là có một vài giáo sư (trường Luật) đã làm giàu bằng cách in « cua » của mình bán với giá cắt cổ sinh viên. Các nhật báo đã thay phiên nhau lên tiếng vụ này. Tại sao một cuốn sách không bày bán ở các hiệu sách, tác giả độc quyền phát hành... từng cuốn, in rõ ở bìa là cấm phổ biến ngoài trường Luật lại cần có chữ ký của giáo sư tác giả? Tại sao « cua » của thầy gồm hai cuốn một niên học lại phải in mỗi nơi một cuốn và bắt buộc sinh viên phải mua hai cuốn một lượt, mua một cuốn không bán? Tại sao mỗi sinh viên mua sách của thầy đều được ghi vào danh sách sinh viên mua sách đề thầy « theo dõi »? Tại sao, tại sao? Sinh viên mới không thể mua giá rẻ sách của sinh viên đã lên lớp, dù sách cùng là « cua » của một thầy. Mới xảy ra cái nạn sửa chữa chút đỉnh đề mỗi năm tái bản một lần mà bán. Mà làm thương mại một cách có chính nghĩa. Đúng luật! Tại sao các thầy thạc sĩ ở trường Luật chỉ ham và giành dạy sinh viên năm I và II? Tại sao các thầy ít bằng lại được dạy sinh viên năm III và IV? Câu trả lời rất giản dị: Sinh viên năm I đông thấy mồ. Càng đông sách càng bán chạy. Trên 800 đồng một cuốn sách không đầy 300 trang và bán hai cuốn một lượt cơ. Mỗi niên học thầy bán được bao nhiêu sách? Cứ tìm sĩ số ghi danh năm I là có câu trả lời. Và có luôn câu trả lời tại sao cánh cổng trường Luật rộng mở, không cần thi vào lời thôi, mất công và mất cả... mới! Đó là lý do có kiến nghị của nhóm sinh viên Công giáo. Người ta đã ồn ào về nền tự trị đại học và cấm bất cứ ai xâm phạm vào nền tự trị ấy. Nhưng Phó tổng thống nên lùa vào bực giảng dạy của nền tự trị ấy một vài nhất chồi. Gọi là những nhất chồi chấn hưng đạo đức làm thầy. (Ái Hoa)

chiến tranh quy chế tư thực công lập

Dự thảo quy chế tư thực đã soạn thảo xong và đã trình làng. Dự thảo cần trình làng vì cần tu chính. Thế mới dân chủ. Nếu không thì đã ban hành và quý vị tư thực đi chỗ khác chơi, hết quyền lên tiếng đòi tu chính. Dự thảo có hai điểm đáng lưu ý: Tư thực được đóng thuế và không được dùng tên các anh hùng, liệt sĩ, danh nhân đặt tên trường. Đóng thuế là bổn phận của bất cứ công dân nào. Tư thực được đóng thuế là áp dụng triết lý « tri hành hợp nhất ». Không lẽ thầy công dân dạy học trò bổn phận đóng thuế mà trường lại trốn thuế hoặc chống thuế? Vậy tư thực đóng thuế là đúng. Tư thực như tư thực Trần Hưng Đạo của cha Huỳnh nên xưng phong đóng thuế gấp đôi. Về cái điểm tư thực không được dùng tên các anh hùng, liệt sĩ, danh nhân đặt tên trường thì cần phải xét lại kéo Quy chế mang tiếng kỳ thị công lập và tư thực. Tại sao công lập được độc quyền đặt tên các anh hùng, danh nhân? Anh hùng, danh nhân là của cả dân tộc, của mọi công dân bất kể giàu nghèo, sang hèn, công hay tư. Mọi công dân đều bình đẳng ngưỡng mộ công đức và sự nghiệp của anh hùng, danh nhân nước mình. Không có lý do gì cấm các tư thực dùng tên anh hùng, danh nhân Việt Nam đặt tên trường cả. Đừng nại có phân biệt đen trắng công lập và tư thực. Tư thực tự nó, nó đã bị phân biệt. Nó được đóng thuế và nó là... tư thực, dù có mang tên tổ Hùng Vương. Nếu tư thực không được dùng tên các anh hùng, danh nhân thì rồi đây, chúng ta sẽ bị cười vỡ bụng về hiện tượng tên trường mới. Có bao nhiêu tư thực trên cõi Việt Nam này? Chẳng lẽ chỉ Đức Trí, Văn Học, Văn Hóa, Học Tập, Học Hành, Học Hỏi...? Phải có sự phân biệt giữa các tư thực chứ bộ. Và biết đâu, sẽ chẳng có ông chủ trường nhiều máu trào lộng đặt tên trường mình là Cá Mập hay tư thực Trường Tôi hay đem tên vợ mình đặt tên trường! (Ái Nhi)

ông giáo sư do và triết lý nhẩy đầm

Sau biến cố Mậu Thân, các nhà khiêu vũ bị đóng cửa theo lệnh của chính phủ. Từ đó, những điệu kèn và những bước nhẩy thất nghiệp. Thỉnh thoảng, các báo đăng tin « nhẩy đầm lậu, nhiều ông bà ngựa cang bị cảnh sát

xúc và bắt » hoặc « mở bum không giấy phép, vài chục híp pi choai choai bị vỗ ». Văn văn... Nhảy đầm bị cấm chỉ. Cho đến nay, nhà nước vẫn cấm chỉ nhảy đầm vì không thích bọn no cơm rủng mỡ nhẩy đầm trên xương máu của chiến sĩ và trên sự đau khổ của đồng bào nạn nhân chiến cuộc. Nhưng người ta lạ lùng thấy, trên nhật báo *Chính Luận* của nghị sĩ yêu nước nhất nước Đệ nhất Sung, một ông xưng xưng mình là giáo sư cứ lái nhải triết lý nhẩy đầm! Ông « giáo sư » Do lái nhải thứ triết lý rẻ tiền, bệ rạc và khinh thường luật pháp quốc gia. Nhật báo *Chính Luận* mặc nhiên đề « giáo sư » Do chống lại lệnh cấm nhẩy đầm của chính phủ. Cấm nhẩy đầm nhưng không cấm tụ họp một chỗ tập nhẩy đầm! Ông Đô trưởng nghĩ sao về việc này? Theo triết lý « giáo sư » Do, nhiều « giáo sư » nhẩy đầm đã tới tập đảng quảng cáo ở báo *Chính Luận*. Và các nơi nhẩy đầm không bị làm khó dễ, bị cấm chỉ. Trong khi đó nhà văn, nhà lập thuyết Nguyễn Mạnh Côn mở lớp dạy triết học Đông Tây cổ kim và mỗi lớp chỉ vồn vện dăm bảy người thì chính quyền Gia Định gọi lên, đặt vấn đề an ninh cho học viên đề không cho phép Nguyễn Mạnh Côn dạy triết học. Mới hay nhẩy đầm giúp ích cho tuổi trẻ tiêu lãng thời gian hơn là triết học giúp họ nhập thế cuộc. Buồn mười lăm phút! (Ái Thiện)

trả lời ông huyền điệp tử

Kính gửi ông Huyền Diệp Tử,
đại diện ngoại giao
Thị Văn Đoàn *Nguồn Thương*
Thưa ông,

Tôi đã được hân hạnh đọc « Lá thư không niêm gửi nhà văn Duyên Anh » dài 6 trang của ông đăng trên đặc san *Nguồn Thương Bến Sắn*. Tôi rất cảm động là đã được ông sửa sai những điểm lầm lẫn của tôi về một số người đồng bệnh của ông trong tiểu thuyết *Vết thù hằn trên lưng con ngựa hoang*. Cuốn này đã xuất bản năm sáu năm về trước và tôi đã bán đứt bản quyền rồi. Và nữa, như ông nhận xét « Chúng tôi vốn xem các tiểu thuyết vu vơ ấy là loại văn đứng đường, văn chương ba xu không có một móng chân giá trị nào » thì tưởng ông cũng chẳng nên quan tâm. Tự hậu, tôi sẽ không dám viết về những người bị bệnh Hasen nữa.

Thành thật cảm ơn ông. (Duyên Anh)

văn nghệ mỹ tho em mặc áo màu vàng

Sáng Chúa nhật 17-12-1972 vừa qua, anh Ngô Ngọc Hùng, một người làm văn nghệ trẻ thuộc Đoàn du ca Tỉnh Người và nhóm văn nghệ Máy Đỉnh Cao Mỹ Tho, đã tổ chức một buổi trình diễn những tình khúc do chính anh sáng tác trong khoảng thời gian từ năm 1970 đến nay tại Trung tâm Cộng đồng Mỹ Tho tọa lạc nơi góc đường Trương công Định và Nguyễn viết Thanh. Đây là buổi trình diễn nhạc mà theo lời người tổ chức chỉ là một buổi trình diễn trong tình thân hữu và tập tình ca « Em Mặc Áo Màu Vàng » vì lý do kỹ thuật, nhất là sự thiếu của những người làm văn nghệ tình lẻ, chưa cho phép Ngô Ngọc Hùng ấn hành. 11 bài tình ca của tập « Em Mặc Áo Màu Vàng » đã được chính tác giả và cô Châu Thị Quế Anh trình bày. Buổi trình diễn nhạc nói trên, ngoài những thân hữu của Ngô Ngọc Hùng gồm đủ mọi thành phần — dĩ nhiên đa số là những người trẻ — người viết còn ghi nhận sự hiện diện của Dân Biểu Lê Tấn Trang, người viết nhạc Hoàng Nhật Nam và một số các Sinh Viên thuộc Học Viện Quốc Gia Hành Chánh. Trong hoàn cảnh túng thiếu hiện tại và trước bao khó khăn gây nên cho những người làm văn nghệ hôm nay quả thật Ngô Ngọc Hùng và « Em Mặc Áo Màu Vàng » xứng đáng được đón nhận những lời khen tặng của người dự khán buổi trình diễn — nói riêng — và sự giúp đỡ về mọi phương diện của những người đi trước, nói chung (Lê Đặng Như Ngã).

hội chợ triển lãm tại sân hoa lư

Dưới sự bảo trợ của Bộ Giáo Dục, một Hội chợ triển lãm sản phẩm địa phương và thành tích hoạt động của các hội đoàn thanh thiếu niên công, tư toàn quốc đã được tổ chức tại sân Hoa Lư Sài Gòn, từ 23-12 đến 29-12-1972. Được biết, lúc đầu Hội Chợ định tổ chức bán vé vào cửa lấy tiền giúp các tổ chức từ thiện nhưng vào phút chót vì được tổ chức kề cận với các hội chợ triển lãm vừa qua nên Ban tổ chức quyết định cho vào cửa miễn phí. Hội chợ mang hình thức như một cuộc trại có triển lãm các sản phẩm

địa phương và thành tích hoạt động. Thành phần tham dự là hầu hết các ty thanh niên trên toàn quốc, các trường nông lâm súc, kỹ thuật. Các trường Trung học ở Sài Gòn cũng được mời nhưng chỉ có một số tham dự. Các Hội đoàn tham dự được ghi nhận: Tổng Cuộc Hiệp Khí Đạo Việt Nam, Nghĩa Sinh Việt Nam, Hội Giải Trí Việt Nam, Hướng Đạo Cảnh Sát Quốc Gia, Thanh Niên Công Giáo Việt Nam, Tổng Cục Bổng Bần và Bổng Chuyển, Hướng Đạo Quân Đội, Tổng Đoàn Thanh Niên Trần Hưng Đạo v.v.. Mỗi Hội đoàn dựng một trại và trưng bày sản phẩm, giới thiệu thành tích, chương trình hoạt động của mình. Đặc biệt các gian 'hàng trại' của các Ty Thanh Niên có bày bán những sản phẩm địa phương và trình bày bằng hình ảnh cũng như mô hình về công trình hoạt động, sản xuất nhằm giới thiệu sự thông hiểu rộng rãi với quan khách. Mỗi trại cũng có bày ra các trò chơi giải trí để tạo ngân quỹ riêng cho trại. Nói đến sản phẩm là nói đến công việc sản xuất. Thành phần các trường Nông lâm súc, kỹ thuật tham dự được chú ý kỹ lưỡng. Và người ta cũng đặc biệt chú ý đến các biểu ngữ căng quanh khu vực triển lãm, nói lên ý chí sắt đá, tinh thần hăng say của những người trẻ với quê hương. Hội chợ triển lãm được tổ chức vào dịp lễ Giáng sinh nên khá đông người xem, nhất là vào hai ngày 24 và 25 tháng 12. Đây là lần thứ hai hội chợ triển lãm này được tổ chức. Năm nay có phần thành công hơn năm rồi. Và đây cũng là việc làm cần được lưu ý và khuyến khích, cổ vũ. Dịp những người trẻ, những tổ chức trẻ gặp nhau, trình bày cho thấy những công trình hoạt động của nhau và, nhất là, cái tinh thần học hỏi, cầu tiến được thể hiện rõ ràng trên những khuôn mặt trẻ tuổi hăng say và đầy nhiệt huyết. Thiết nghĩ, Bộ Giáo Dục và Tổng Nha Thanh Niên nên xem xét lại những hay dở trong kỳ tổ chức này để những dịp khác, càng nhiều càng hay, sẽ tươi tắn hơn (cần ghi nhận là, theo lời một anh thuộc gian hàng Phước Tuy cho hay, vấn đề vệ sinh chung ở đây không được lo chu đáo gây trở ngại không ít cho thành phần tham dự). Thiết tưởng, tại sao những cuộc trại triển lãm, hội chợ ích lợi như thế này không được tổ chức nhiều hơn là bỏ tiền ra làm những công việc kém ích lợi khác, dành cho tuổi

trẻ hôm nay. Tóm lại: Hội chợ triển lãm sản phẩm của các hội đoàn thanh thiếu niên công tư, các trường kỹ thuật, nông lâm súc... kỳ này là một việc làm tốt, cần được khuyến khích và phát triển ở những lần sau. (Phạm Định).

du ca đà năng hát lịch sử ca

Đề kỷ niệm Đệ Nhị Chu Niên ngày thành lập, Đoàn Du Ca Đà Năng dưới sự bảo trợ của Trường Trung Học Phan Chu Trinh đã thực hiện hai đêm hát nhạc với chủ đề « Việt Nam Anh Hùng », nhạc theo dòng lịch sử vào hai đêm 16 và 17 tháng 12 năm 1972 tại thính đường vừa xây cất xong của trường. Buổi hát còn có sự đóng góp phần thực hiện của các Trường Du Ca Trung Ương như Đỗ Ngọc Yến, Ngô Mạnh Thu, Giang Châu, Nguyễn Thanh, Nguyễn Hữu Nghĩa, Diễm Chi, Cát Dung và Nhật Phụng. Hàng ngàn thân hữu và bạn trẻ đã đến nghe Đoàn Du Ca Đà Năng hát lịch sử ca. Những bài hát mà theo lời giới thiệu anh Đoàn phó Tôn Thất Lân: « Mỗi bài hát là một nhắc nhở, ghi lại dấu vết không thể xóa nhòa. Mỗi bài hát là tiếng nói của một thế hệ đã sống và đã đấu tranh cho sự trường tồn của dân tộc. Mỗi bài hát là một trang sử mà bất cứ người Việt Nam nào cũng có bổn phận phải biết, phải ghi nhớ và phải nhắc nhở cho người khác. Tiếng hát vang lên như một tiếng chim gọi đàn để cùng bay về chỗ cũ ». Hàng ngàn thính giả đã say sưa theo từng giọng nhạc mạnh và hào hùng. Thính đường đã đầy những người và người. Trên những lớp học kề cận và dưới sân, đầu đầu cũng hiện diện những bóng người bất động, đang say sưa lắng nghe tiếng hát hào hùng của những tâm hồn son trẻ. Tiếng hát mở ra một chân trời huy hoàng cho dân tộc. Tiếng hát nhắc nhở mọi người về nguồn gốc mình phát xuất ra. Những bài hát là khúc phim lịch sử, diễn lại những chiến thắng, huy hoàng của dân tộc suốt hơn 4.000 năm lập quốc. Trong ánh đuốc bập bùng, tiếng hát cất cao ca ngợi quê hương Việt Nam anh dũng. Các trường Du ca Trung Ương góp mặt trong chương trình với những bài ca nhận thức ca và sinh hoạt ca. Cả thính đường nổ đầu những tràng vỗ tay ngưỡng mộ. Nhân dịp này, Đoàn cũng đã

phát hành « Việt Nam Anh Hùng » tuyển tập sử ca do Đoàn sưu tập và ấn hành bằng kỹ thuật offset để làm tài liệu cho những chương trình sinh hoạt của Đoàn. (Ngô Xuân Sơn)

giới thiệu sách báo mới

Tòa soạn Tuổi Ngọc vừa nhận được những sách sau đây do các nhà xuất bản và tác giả gửi tặng:

— NHỮNG TÌNH KHÚC THIÊN THU: Thơ Lynh Thanh Thảo. Vi Vi vẽ bìa, Quyền Di thực hiện, Gammy trình bày. Ngàn Thông ấn loát. Sách in ronéo, trình bày trang nhã. Bản đặc biệt không đề giá.

— CA DAO CỦA MẸ: Thơ Trần Hoàng Vy, bặt của Truy Phong, tác giả xuất bản. Sách dày 24 trang, giá 60đ.

— QUÊ TA HUẾ ANH HÙNG ƠI: Thơ Lê Hiếu Liêm, Vạn Thắng xuất bản. Sách dày 56 trang in toàn trên giấy tốt, gồm những bài thơ viết về quê hương miền Trung khổ khổ thân yêu. Giá ở Huế 100đ, các nơi khác 250đ.

— HÌNH NHƯ LÀ TÌNH YÊU: Tập truyện của Hoàng Ngọc Tuấn, bìa Đình Cường, Trí Đăng tái bản. Sách dày 190 trang, lần tái bản có thêm phần phụ lục đặc biệt, giá 270đ.

— VIỆT NAM ANH HÙNG: Tuyển tập sử ca. Bìa và phụ bản của Đỗ Toàn, do Đoàn Du Ca Đà Năng sưu tập và ấn hành. Gồm hơn 20 ca khúc ca tụng lịch sử anh hùng của Việt Nam.

Tuổi Ngọc chân thành cảm ơn các tác giả và nhà xuất bản đã tặng sách và ân cần giới thiệu cùng bạn ngọc.

tuổi ngọc

In tại nhà in
NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG

38, Phạm Ngũ Lão — Sài Gòn

giá bán

một số 60đ.

Ba tháng 720đ.

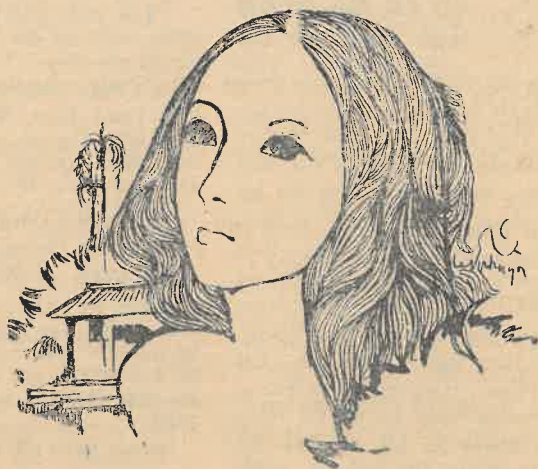
Một năm 2880đ.

Ấn hành mỗi kỳ 10.000 số

TỔNG PHÁT HÀNH ĐỒNG NAI

270, Đề Thám — Sài Gòn

DU TỬ LÊ HÌNH DUNG, NGƯỜI KHÁCH LẠ VÀ NHỮNG GIỌT NÉN

Chuyến bay muộn đem theo mưa, những giọt mưa tầm tã của một cơn mưa bất thần vào cuối năm, tới phố núi, khi thành phố này chỉ còn nhận ra được nhờ những chấm đỏ gần trên những đỉnh ngọn trụ thép vôi vôi, như những con mắt ngầu của những con vật quái dị, lêu khêu. Những giải sáng thấp, từng chùm và cách quãng là những xóm nhà, trên những sườn đồi thoải.

Người đàn ông vừa bước ra khỏi lòng tàu. Sương mù ngổn lạp ngay anh tới ngay thắt lưng. Cái lạnh chạy suốt trên nửa phần thân thể còn lại dầm trong bóng tối nhờ nhờ.

Phòng đợi ở phía tay trái. Ánh đèn từ đó tỏa ra, hiu hắt. Nhiều nhóm người lố nhố, trong những bộ quần áo lạnh. Họ có cùng một màu, màu đen chết. Và cùng một hình dạng, hình dạng co rút.

Tiếng động cơ của những chiếc xe nhà binh rộ lên cùng lúc. Mùi xăng bị đốt cháy khét lẹt. Những tấm vỉ sắt ướt, chòng chành dưới bước chân tê cứng của người đàn ông. Âm thanh vỡ vụn tủa ra, và tung cao lên thành những đợt sóng vô hình và đánh vào người đàn ông, khiến anh chao qua chao lại như một tấm vải dầm nước móc trên một cái cọc lay động.

Người bạn chờ sẵn. Họ lên xe. Con dốc đổ xuống một vùng đất trũng với những đám cỏ hoang và những con lạch nhỏ từ những giòng suối trên

núi cao chảy tràn lẫn ngồng ngoèo trên mặt cát ẩm dưới ánh sáng của những vì sao thưa, trông lóng lánh như một giải kim tuyến vắt ngang mái tóc mùi gỗ mới của những người con gái vừa lớn. Xe leo đồi. Những hàng cây ngược lên, đột ngột đứng đó. Núi ở chung quanh, đồi dưới vành bánh, cây chập chùng ngọn nầu, lá xạc xào mưa nhỏ, phố núi mở ra, xa lạ, cách biệt mà như gần gũi, thân thiết trong một tưởng tượng mơ hồ ở một góc kín nào khuất lấp.

Người đàn ông nói với bạn :

— Anh cho tôi về Trịnh Minh Thế.

Người bạn có cái bụng lớn, cái bụng chảy xệ, nhưng gương mặt xạm đen, vững vàng, chắc chắn. Người bạn đáp :

— Nhà có vườn cây. Có những bông cúc. Cuối năm rồi, có thể cúc đã bắt đầu nở.

Người đàn ông gật đầu, bật lưng mình vào thành ghế, vươn hai cánh tay, bẻ nạy thẳng xương cốt, ngáp :

— Giờ muộn rồi.

Người bạn bụng bự liếc nhìn bạn kín đáo cười. Người đàn ông vẫn chong mắt nhìn vào đường tối, với những tàn cây ngã xuống, không nghiêng mặt, nhưng đoán thấy nụ cười trên môi bạn mình, người đàn ông thở ra. Hơi sương tạo thành lớp ở mặt kính phẳng. Chiếc gạt nước quét qua lại, thành giòng chảy xuống :

— Tôi vẫn còn trẻ con quá.

— Nôn nao ?

Người bạn hỏi lại. Người đàn ông đáp :

— Còn hơn thế.

— Tại sao lại giờ này. Tại sao không sớm hơn ?

— Tôi cố tình. Một cố tình với nhiều cố gắng.

Người bạn đang cúi mặt chăm thuốc ngược đôi mắt sáng quắc dưới hàng lông mày dữ nhìn người đàn ông :

— Anh rắc rối.

Người đàn ông im lặng một lát.

— Anh cho tôi điều thuốc.

— Captan.

— Ừ.

Người bạn đưa cho người đàn ông điều thuốc chằm sẵn.

— Anh từ cái gì ? Điều thuốc hay...

— Cả hai. Nhiều lúc tôi cũng nhận thấy mình rắc rối. Lối thôi. Lắm chuyện. Đủ thứ.

— Cách nào thì anh cũng phải dứt khoát rõ ràng chứ ?

Người đàn ông kéo một hơi thuốc dài, thở ra khoan khoái. Anh nghiêng mặt mình ra khỏi lòng xe cho gió tạt. Mặt anh tái mét và có những chỗ ửng đỏ vì gió buốt :

— Cô ta còn nhỏ quá. Tôi sợ. Tôi sợ. Tôi phân vân. Hơn nữa, như

MÙA ĐÔNG TRONG SÂN TRƯỜNG

BẢO HOÀNG
KHÁNH NAM

Cát Tiên với tay nhặt viên sỏi, liệng nhẹ xuống vũng nước nhỏ trước mặt do cơn mưa hồi sáng để lại. Hình như mùa đông đã trở về. Sáng nay hẳn thật sự đến bằng cơn mưa dài, hạt nhỏ rắc rơi đầy phố thị... Vũng nước trong vắt khuây thành vòng rồi lặng im.

Chiếc áo dài trắng lấm tẩm mưa bụi của Cát Tiên bay quăn quít quanh gốc thông. Cô bé chưa mặc áo ấm, hai tay đang trước ngực, vòng lại. Cát Tiên đưa mắt nhìn về dãy nhà dành riêng cho giáo sư. Sau làn hoa giấy, giáo đường mờ mờ cao vút hiện ra xám ngắt lơ lửng với đám mây trời lam thẫm. Cát Tiên thích nhìn giáo đường vào những hôm trời mưa lâm râm. Như hôm nay chẳng hạn trông đẹp lạ lùng. Con bé ngoại đạo khù khờ. Chẳng biết một câu, một dòng nào trong Kinh Thánh của Chúa. Cát Tiên yêu giáo đường vì... Yêu thể thôi. Trông giáo đường chơ vơ mọc lên, cao chót vót giữa những mái nhà thấp lè tè, tự nhiên mà Cát Tiên buồn rĩ ra.

Mùa đông lần nữa rón rén trở lại bằng không khí lạnh lạnh ẩm ướt. Làn thần trên sân chơi, bóng dáng Cát Tiên nhỏ bé một mình. Cô độc dưới mưa bay, Cát Tiên để lòng phất phơ trên từng vũng nước đọng, mấy cành lá dương liễu u sầu rơi rụng dưới chân cô bé. Chúng đoán nỗi buồn của Cát Tiên mà chia xẻ với cô chẳng?

Ơi! Mùa đông năm ngoái, làm gì có biết nỗi buồn như mùa đông năm nay. Cát Tiên đã biết bày vẽ cho mái tóc đen bằng sợi dây cột màu hoa cà nhưng nhớ. Chuyện vui cứ theo nhau đi mãi vì lãng quên. Còn những màu buồn sao cứ đọng đầy trong trí óc và lìa hồn yếu đuối của Cát Tiên...

Những tháng ngày cuối trong năm, trời trêu trỡ già bằng một mùa gầy guộc, có ba tháng buồn tẻ nhất. Ông trời khóc nhẹ trên tóc Cát Tiên. Cơn mưa buồn đậu trên vai áo. Rầu rĩ thẫm ướt hai vạt áo dài. Lại tham lam chồi chân chạm vào mấy cuốn vở mỏng nhem nhẹp ướt.

Lần nữa. Viên sỏi «buồn đời» hờn dỗi rơi vào một vũng nước trong khác. Những cái vòng lần lần nho nhỏ xô dạt mấy lá úa sậm tấp chung quanh. Vũng nước chỉ nằm im khi học trò túa ra từ các phòng học ấm áp, vỡ và âm thanh nó nức. Bỗng dưng Cát Tiên lại nhớ đến Buổi sáng học trò của Nguyên sa vô cùng.

*Trang sức bằng nụ cười phì nhiêu
Nhảy bằng chân chim trên giòng suối cạn
Ấy là em trên đường đi buổi sáng
Trăng ở trên môi và gió ở trong hồn.*

*Gửi những cung đàn tiếng quốc khuya vang
Hẹn đám mây xanh vịn cánh tay tuổi trẻ*

Không biết Cát Tiên có được phần nào hân hỷ trong bài thơ này nữa...
BẢO HOÀNG KHÁNH NAM

Hữu nói đó. Không thể biết rõ, người ta. Không thể đoán được, sự thực tại cùng ở đằng sau đôi mắt sâu, đôi mắt chìm và nụ cười suối. Không thể biết gì cả.

— Mấy lúc này anh có vẻ mệt mỏi?

— Tôi muốn già rồi. Chúng ta ai cũng đều già trước tuổi. Có phải anh muốn nói tôi đã thiếu mất cái tự tin của thời nào?

Người bạn không đáp. Anh cần thận nhìn đường sá, và nói cho người tài xế biết chỗ rẽ.

Ngôi nhà thật sâu trong một khu đất đỏ, với đường đi có hai hàng cây gầy ốm. Người đàn ông nghe lòng mình dào dạt những cảm xúc quen quen. Cái cảm xúc pha lẫn chút e dè, sợ sệt của lần tới trước đây. Buổi sáng. Trời còn sương. Nắng chưa lên. Ngọn mặc áo xanh. Tóc thả. Trẻ con, quá trẻ con. Thờ ngầy. Quá thờ ngầy. Chỉ có đôi mắt, thông minh và chiếc miệng chum chum, cánh môi mỏng: lém lỉnh. Và một buổi tối, khi cũng chiếc xe đó, trở về, người chị của Ngạn như đợi chờ hay đúng hơn nấp sẵn ở trong nhà, chạy ra. Những lời nói nóng bỏng như những gáo nước sôi, tới tấp, ném đi. Cả bọn cùng người. Hữu bước xuống chịu trận. Đêm, buổi ấy, lần đó, cũng đêm, đêm chín ngọt buồn buồn, một mối. Đêm xa vắng, đêm giận mình, giận người. Đêm không đi. Sương không đi. Chỉ có những hàng cây qua lại, qua lại. Vòng bánh xe trở ngược. Người đàn ông khi đã nằm trên chiếc giường sắt của bạn nhường, anh nhắm mắt Ngọn đèn một trăm nến chọc những tia nhọn qua lớp mỏng của mi mắt. Anh im lặng. Anh đau đớn. Anh chán nản, nhưng cũng từ đó, anh hiểu cái gì. Cái gì đã có ở trong anh.

Người tài xế hỏi:

— Chúng ta dừng lại ngay trước cổng hay bên hông nhà?

Người bạn đưa mắt hỏi người đàn ông nhìn thấy ngôi nhà, với ánh sáng chói lòa, tiếng cười, tan, reo vui, vút lên, ở trên cao. Tiếng nhạc nhẹ. Nhẹ quá, mất đi trong những giọng riu rít.

— Tắt máy đi.

— Chúng ta lợi bộ?

Người bạn hỏi. Người đàn ông gật đầu và nhảy xuống. Chiếc xe như đã được gỡ cả bốn bánh. Nó bất động, dưới một tàn cây khuynh diệp lớn. Bóng tối bao phủ nó. Bây giờ tới lượt người tài xế ngồi gác chân hút thuốc. Anh theo dõi bóng hai người đàn ông nhấp nhò bước lên những cái rẽ cây nở trên mặt đất. Tiếng lá nát dưới chân họ, như những tiếng báo động nho nhỏ. Tiếng kêu tố cáo một điều gì không ngay thật. Nhưng căn nhà vẫn chìm trong những tiếng cười vui.

Ngôi nhà làm cách mặt đất nửa thước hay nhiều hơn thế. Người đàn ông bước tới trước. Lau can gỗ, oằn xuống dưới bước chân nặng của anh. Người bạn tiếp theo. Họ cùng im lặng. Có lẽ cả hai cùng có một số điều gì

(Xem tiếp trang 64)

NGUYỄN THẾ

4H

Xin cho biết về tổ chức thanh niên 4H. Tại VN có tổ chức tương đương như 4H không?

TRƯƠNG THANH BÌNH (Kiên Giang)

4 H là một đoàn thể thanh niên lớn tại Hoa Kỳ theo đuổi mục đích thiết thực là phát triển nông nghiệp. Thanh niên ham chuộng nghề nông trại hay thích hoạt động xã hội tại nông thôn đều là hội viên của 4 H.

Chữ 4 H, tên của đoàn thể có nghĩa là :

Head (đầu óc)

Heart (tim)

Hands (tay)

Health (sức khỏe)

Lời tuyên thệ của đoàn viên là :
« Tôi nguyện sẽ có những ý nghĩ trong sáng nơi đầu óc ; trái tim tôi sẽ thẳng thắn cao thượng ; bàn tay của tôi sẽ dùng trong những hoạt động công ích ; tôi sẽ giữ gìn sức khỏe cho đời sống cá nhân sung sướng hòa mình với sinh hoạt nơi thôn xóm và tổ quốc của tôi ».

Nam nữ từ 10 đến 21 tuổi đều có thể gia nhập 4 H sau khi đã theo đúng tôn chỉ của đoàn là « học bằng công việc làm » (learn by doing) và hoạt động theo hướng của đoàn là nỗ lực « cải tiến những gì đã tốt đẹp nhất » (to make the best better). Theo thống kê thì hiện nay đoàn 4 H có tới gần 20 triệu đoàn viên.

Hội Đệ Nhất Cộng Hòa, tại VN cũng có một tổ chức tương tự tại vùng quê được chính quyền khuyến khích và yểm trợ để phát triển hoạt động. Đó là đoàn thanh niên 4T (Tâm, Trí, Tay, Thân) với tôn chỉ và mục đích như đoàn 4H của Hoa Kỳ. Nhưng lâu nay ít thấy nói đến tổ chức ấy nữa.

mark spitz

1) Ai nghĩ ra việc tổ chức Thế Vận Hội đầu tiên? Tiền sử?

2) Thế Vận Hội đầu tiên tổ chức ở đâu?

3) Tiền sử tay bơi đoạt 7 huy chương vàng tại Thế Vận Hội 1972. Ai đã thắng giải Marathon 1972? Xin thuật sơ lược vụ thảm sát 11 lực sĩ Do Thái.

TUẤN (Bình Dương)

1) Bá Tước Pierre de Coubertin là người đã nghĩ đến việc tái tổ chức những cuộc tranh tài thể dục thể thao theo tinh thần các cuộc tranh tài được tổ chức tại Hy Lạp thời Thượng Cổ ở Olympie đã bị gián đoạn gần 2000 năm. Thế Vận Hội ngày nay được tổ chức 4 năm một lần được hầu hết quốc gia tham dự và số môn tranh đua ngày một gia tăng. Tiền sử ông Coubertin đã được nói tới trong một số Tuổi Ngọc trước rồi.

2) Thế Vận Hội đầu tiên được tổ chức tại Nhã Điền thủ, đô Hy Lạp, năm 1896.

3) Người đoạt được thành tích chiếm được 7 huy chương vàng tại Thế Vận Hội Munich 1972 là tay bơi Hoa Kỳ Mark Spitz.

Mark Spitz sinh năm 1950 tại California, học bơi từ năm 2 tuổi. 10 tuổi đã nêu kỷ lục đầu tiên của Hoa Kỳ về bơi bướm bướm thiếu niên 50m. Hiện nay vẫn chưa ai phá nổi, 16 tuổi được tuyển vào đoàn lực sĩ bơi lội Hoa Kỳ tại Thế Vận Hội 1968 tổ chức tại Mỹ Tây Cơ và nhiều người tiên đoán anh sẽ đoạt được 6 huy chương vàng. Tuy nhiên vì bị xúc động, anh chỉ đoạt được 2 huy chương vàng trong các cuộc bơi tiếp sức. Sau đó anh về học tại Đại Học đường Indiana và tiếp tục tập dượt. Năm 1972, trưởng thành và tự tin hơn anh đã nêu kỷ lục vô tiền khoáng hậu là đoạt 7 huy chương vàng tại một Thế Vận Hội duy nhất.

Sau Thế Vận Hội Munich, trở thành thần tượng của giới thanh niên, anh đã được vua hề Bob Hope mời đóng phim cho các chương trình Vô tuyến Truyền hình Mỹ.

Lực sĩ thắng cuộc chạy đường trường Marathon tại Thế Vận Hội Munich là Frank Shorter, người Mỹ, sinh viên Đại Học Đường Yale. Đây là lực sĩ Hoa Kỳ đầu tiên thắng cuộc đua này kể từ 64 năm nay.

4) Đêm 5-9-1972, một toán cầm tử quân Palestine đột nhập Làng Thế Vận vào khu cư trú của đoàn lực sĩ Do Thái, bắn chết hai lực sĩ và giữ 9 người khác làm con tin. Họ đòi chính phủ Do Thái phải thả 200 quân khủng bố Palestine hiện bị giam giữ tại Do Thái. Sau một ngày điều đình gay go và sau khi được Chính Phủ Do Thái yêu cầu không nhượng bộ, chính quyền Đức gài bẫy hứa hẹn với quân khủng bố sẽ đưa họ đi Ai Cập nhưng thật ra đã đặt ở phi trường những cảnh sát viên thiện xạ để hạ sát họ. Chẳng may mưu toan trên không thành. Bị bất ngờ tấn công, quân khủng bố cưỡng lại, tàn sát trọn chín người con tin và bắn chết một

cảnh sát viên. Phía họ, bốn bị giết còn bao nhiêu bị bắt sống. Mới đây quân khủng bố Palestine cưỡng đoạt một phi cơ Đức và đòi chính phủ Đức phải thả những người bị bắt giữ trong vụ Munich, và Đức đã phải nhượng bộ.

Vụ thảm sát tại Munich đã là một vết nhơ trong lịch sử Thế Vận Hội và toàn thể thế giới đã lên án hành động khủng bố của quân Palestine.

thương mại và c.t.k.d.

1) Ngành Thương mại và Chính trị Kinh doanh có giống nhau không?

2) Theo ngành Ngoại giao thì sau khi tốt nghiệp sẽ làm gì? Có phải phục vụ Chính phủ không?

HYM (Đà Nẵng)

1) Hai ngành Thương Mại và Chính Trị Kinh Doanh được giảng dạy tại VN hiện nay có nhiều điểm khác nhau. Ngành Thương Mại hiện nay chỉ mới đào tạo các cán bộ trung cấp, chuyên về các nghiệp vụ kế toán, giữ sổ sách kế toán. Ngành Chính Trị Kinh Doanh trình độ Đại Học, đào tạo những cán bộ chỉ huy trong lãnh vực kinh doanh bao gồm những hiểu biết rộng rãi hơn về nhiều lãnh vực liên hệ như kinh tế học, tài chánh học, khoa học, quản trị xí nghiệp, kế toán, thương mại, ngân hàng v.v. Tại ngoại quốc, ngành thương mại có tới cấp Đại Học (như các Trường Cao Đẳng Thương Mại, Trường HEC tại Pháp), thì hai ngành tương tự.

2) Trước đây Bộ Ngoại Giao có mở những cuộc thi tuyển nhân viên ngoại giao Bắt đầu từ 1972, các ứng viên phải thi vào Ban Cao Học Ngoại giao được huấn luyện tại Học Viện Quốc Gia Hành Chánh. Trong cả 2 trường hợp, người trúng tuyển vào Bộ Ngoại Giao hoặc người tốt nghiệp Ban Cao Học Ngoại Giao đều đương nhiên là công chức tức là phục vụ cho Chính phủ rồi.

Khi tốt nghiệp thì được tuyển vào ngạch Tham Vụ Ngoại Giao.

LÀM SAO BIẾT ĐƯỢC

Khi tôi quyết định rời chỗ hẹn, thì Ngữ tới. Nhẹ như bóng ma, Ngữ chặn đầu xe phía trước tôi, khiến tôi hốt hoảng lùi lại. Ngó lên, thấy Ngữ cười, chắc cố lắm mới cười nổi. Tôi nín thinh. Nổi âm ức, buồn tủi lẫn lộn trong lòng. « Bất người ta chờ gần chết còn làm bộ... » Ngữ vẫn ngồi trên chiếc vespa, Anh hơi nghiêng người nhìn vào mặt tôi, dưới mái tóc lấp, thì thầm :

— Đừng giận Anh. Lên xe Anh chở đi, em.

Tôi suýt khóc. Nhưng cố mím chặt môi lại. Một lát, chỉ một lát thôi, tôi nghe tim mình hết còn đập hỗn loạn nữa. Và như người máy, tôi ngồi lên nệm xe Ngữ thật tự nhiên. Đợi tôi xong, Ngữ cho xe rướn về phía trước. Vừa lái xe, Anh vừa kể lể, ý chừng muốn xin lỗi về chuyện để tôi đứng đợi Anh cả mấy giờ liền, ở một chỗ như bến xe buýt :

— Có anh bạn ở xa về chơi, chẳng bỏ đi được Anh sốt ruột quá. Cứ sợ em bỏ về rồi lại trách hờn Anh. Không giận Anh chứ, Ái ?

Phía sau lưng Ngữ, tôi cười yên lặng. Sao không giận nhỉ ? Nhưng, chừng như qua cơn giận dữ, tôi nghe mình có một chút mệt mỏi biếng lười.

Thành phố giữa trưa vẫn còn đông đầy xe cộ. Và nằng vào những ngày đầu mùa đông tuy không dịu mát, cũng bớt hung hăng nhờ hơi gió. Ngữ cho xe lướt nhanh qua một ngã tư, khiến tôi tưởng mình sắp văng xuống đường. Tiếng Anh loảng loảng :

— Em ngồi vững nhé. Coi chừng cái « sac » đấy... Em có bận gì không ? Lên Anh ở chơi ít hôm nhé.

Tôi không muốn nói gì với Ngữ lúc này hết. Nhưng tôi nhớ ra là từ lúc gặp Ngữ tới giờ, tôi chưa hề mở miệng. Chẳng lẽ mình « nặng » dữ vậy sao. Nên tôi rần nói hơi to một chút, để Ngữ nghe được :

— Em tới một lát em về liền.

— Sao vội thế ?

Lần này tôi nín thật. Và Ngữ cũng không nói thêm gì. Tự nhiên, có những ý nghĩ bất chợt làm tôi giật mình lo lắng. Tại sao tôi gan dạ như vậy ? Sao tôi dám hẹn Ngữ một mình ? Sao dám để Anh chở đưa về nhà ? Nhà Anh có đông người không ? Ồi, làm sao biết được. Cũng như làm sao có thể ngờ tôi dám đi hẹn hò với Ngữ một cuộc gặp gỡ gần như vô lý này.

Ngữ ! Anh là một tình cờ. Một dung ruổi. Và như vậy cũng chẳng nên tìm nhớ nguyên nhân làm gì, về chuyện quen biết nhau. Cứ coi việc liên lạc năm bảy cái thư, với đôi lần Anh ghé qua nhà thăm tôi là « cái-mốc-lớn ». Và tôi vớ lấy cái-mốc-lớn đó để biện hộ cho mình ; dẫu chưa ai nghĩ gì về tôi để buộc tội. Mà có ai biết gì đâu. Tôi cũng có biết gì đâu !

Có lần gặp tôi, vui miệng Ngữ bảo « Em viết thư dường như hay lắm. Thư thì chỉ một màu ngẩn, đoạn nào chẳng rõ đoạn nào mà đọc hết lại hiểu hết. Nên bao giờ thư em cũng làm Anh rung động cả buổi... » Tôi không sung sướng chút nào về « lời khen » đó hết. Nhưng tôi đùa với Ngữ, bóa Anh nhìn » thư em, chứ đâu phải đọc thư em. Ngữ ra nhìn tôi hơi lâu, Anh gật gật đầu không nói. Không nói có nghĩa là ngầm xác nhận (!) Tôi nghĩ là tôi đoán đúng !

Rồi bỗng đi một lúc, tôi không được thư từ gì của Ngữ ; cũng chẳng thấy Ngữ ghé qua nhà. Tôi coi như đó là một bình thường của nghĩa bạn bè. Như đã lâu, tôi tự dừng mọi liên lạc với Dường. Mặc dầu, Dường bảo yêu tôi như yêu quê hương đầy khổn khổ. Tôi vẫn tin lời Dường, nhưng tôi lại không muốn tham dự vào đời người khác. (Dường như tôi là đứa con gái kỳ cục) Tôi cho rằng Dường hay Ngữ, hoặc bất cứ một người con trai nào khác đối với tôi cũng giống như nhau. Cũng chậm chạp, cũng lần khăn và hay « báo hiệu xin qua mặt ». Nên hôm nọ được thư Ngữ hẹn gặp, tôi suy nghĩ lung lắm. Ngữ viết. « Anh mong Ái về Sài Gòn gặp Anh một lần thử xem. Đừng nghĩ ngợi gì cả. Anh vẫn quý mến em như tự bao giờ. Và như Anh đã từng nói : Sống với những người biết sao nói vậy. Anh nghĩ nếu mình giả dối thì mình không phải là mình nữa... Nếu em sợ tìm nhà khó, thì hẹn để Anh tới đón. Ái hãy nghe Anh... »

Ngữ thắng xe trước cổng một ngôi nhà cửa màu xám. Tôi bước xuống lúng túng. Ngữ ân cần căn dặn :

— Có vợ chồng anh Đỗ ở nhà. Em tự nhiên nhé !

— Đồng không ? Tôi do dự hỏi lại.

— Em đừng ngại. Đã có Anh.

Tôi lập lại trong đầu. « Đã có Anh. Đã có Anh » nghe như một che chở thần thánh. Ngữ gọi cổng. Có tiếng dép kéo lê trên gạch. Tôi đứng khuất bên cửa.

— Ai thế ?

— Người quen ở Kiến Hòa lên chơi.

Đôi tay đàn ông lòn qua song cửa sắt. Tiếng ổ khóa bật tách khô khan. Tôi nghe mình muốn khựng lại với nỗi hãi sợ vu vơ chợt ủa tới. Tôi tự hỏi « Mình phải làm sao đây ? Làm sao đây ». Ngủ dậy xe lên thêm, bảo tôi « vào em ». Tôi bối rối theo sau Ngủ. Người đàn ông mình trần đang đứng sát trục cổng, hình như chăm chú ngó tôi. Chẳng nghe Ngủ giới thiệu, tôi đành quay sang ông ta ngược ngừng gật đầu chào. Ông ta hơi cúi chiếc trán hói, giọng thân nhiên.

— Vàng. Cô lên chơi.

Tôi «ạ» nhỏ một tiếng. Cùng với tiếng «ạ», tôi nghe như có dòng nước lạnh chảy dọc theo sống lưng. Tôi chớp mắt, không dám ngó vào đâu hết. Cất xe xong, Ngủ đến bên tôi dâng lấy chiếc «sac» tôi đang xách, miệng cười như giúp tôi an lòng :

— Vào đây Ái.

Đôi chân tôi sắp cuống lại. Tôi bước mà tai tôi nghe rõ nhịp guốc ngập ngừng, lạch lổng của mình.

Ngủ dừng lại trước căn phòng giữa nhà. Anh chỉ người đàn bà đang ăn dở bữa cơm bữa nhỏ : Chị Lan. Tôi vội vàng : Thưa chị. Chị Lan cười với tôi, rồi quay sang Ngủ :

— Cô xơi cơm luôn chứ ?

Ngủ nhìn tôi chậm chạp. Giọng Anh nhỏ, ấm :

— Em ăn cơm nhé !

Tôi lắc đầu ngó xuống, nghe cay nồng mắt mũi.

Tôi đó sao ? Tôi «lạc loài» đến vậy sao ? Mà không «lạc loài» sao được. Từ một cô gái sống quanh năm trong tỉnh nhỏ miền Nam. Tôi lớn lên với những ý tưởng âm thầm. Với chưa một lần sống chung đụng cùng nếp sống người thành phố. Cũng chẳng được tiếp xúc nhiều với người lạ, thì tránh sao khỏi ngỡ ngàng, đơn độc. Huống nữa, lúc nào gương mặt phẳng lặng của anh Đỗ, đôi mắt sắc như dao của chị Lan cũng ở ngay trong đầu óc tôi, làm tôi sợ sệt vô lối.

Có lẽ đoán được tâm trạng tôi. Ngủ đưa tôi qua căn phòng kế bên. Anh kéo chiếc ghế fauteuil bảo tôi ngồi nghỉ. Tôi đứng tựa lưng vào tường với những lao xao trong ý nghĩ. Tự nhiên tôi ước phải chỉ đây là nhà mình, hoặc vả chỗ đất mình đang đứng sụp xuống cho rồi.

— Chú Ngủ ơi. Con búp bê của con ngủ rồi này.

— Thế hở ? Hạnh chào cô đi.

Một bé gái độ năm, sáu tuổi, sừng sững trong bộ quần áo lụa hồng, tay ôm ngửa một búp bê, trông thật hồn nhiên. Nghe Ngủ bảo, cô bé giương đôi mắt trong veo nhìn tôi : « Cô ạ », rồi chạy hót vào phía nhà sau. Ngủ đang

loay hoay tìm gì đó trong góc bàn, nên không để ý đến cô bé. Lúc quay ra thấy tôi vẫn đứng yên, Ngủ sừng sững kêu lên :

— O... đứng hoài sao ? Ngồi đi chứ.

Ngủ nói tiếp, giọng vui vẻ, giải thích :

— Anh Đỗ mới sang nhà tuần nay đấy. Nhà mới nên chả có đồ đạc gì hết.

Tôi rón rén ngồi xuống một góc divan kê sát tường. Không e dè, Ngủ cũng ngồi sát bên tôi. Nhìn Ngủ nghe thấy tiếng Ngủ, tôi linh cảm sắp có một thay đổi nào đó. Sự thay đổi như thời tiết có hạn kỳ. Trong tôi bỗng nghe một mối, biếng lười, và tôi thêm vô cùng được nằm một mình thoải mái. Tôi muốn mình như một kẻ vô tư, đừng nghĩ ngợi gì hết. Ngủ nghiêng người qua chiếc bàn đặt ngay cửa sổ bóc lấy một trái mận đỏ au trong đĩa, Anh bẻ đôi giữa hai lòng tay rồi đưa cho tôi một nửa. Tôi cầm lấy, nhưng không ăn. Ngủ đưa nửa miếng mận của Anh vào miệng, mời mọc tôi :

— Ăn đi em. Ngọt lắm.

— Em lên có sớm không. Ở lại chơi nhé. Đi đường vất vả về ngay mệt lắm. Ở lại đi, má không rầy đâu. Má mạnh hử em. Anh Hùng ra sao ?

Ngủ hỏi lu bu khiến tôi không trả lời được điều nào hết. Tôi cười ngó xuống, chân dí miết mấy tấm gạch bông. Ngủ làm như bất tự nhiên, Anh đưa tay lên tóc tôi. Tôi lưỡng cuống né đầu sang bên, và khi ngẩng lên, tôi bắt gặp đôi mắt dài, to của Ngủ nhìn tôi chăm chăm, mà toát ra vẻ buồn kỳ lạ. Tôi chợt xao xuyến. Đôi mắt Dương cũng to bằng ấy. Dương cũng hay nhìn tôi như vậy. Không. Không. Tôi nói thầm trong đầu mà chẳng hiểu là mình nói với ý nghĩ nào nữa. Ngủ chống hai khuỷu tay vào gối, khom đầu nhìn xoáy vào mặt tôi đang sắp khóc. Tiếng Ngủ ngọt lịm :

— Em kỳ cục quá. Sao không nói gì với Anh hết vậy. Em không thương Anh sao ? Không tin Anh sao ? Ngược lên nhìn Anh đi. Mặt Anh đây này. Lâu gặp em Anh nhớ quá. Nhưng biên thư chả nói được gì.

— Ái, Em tin Anh không ?

Ồi, ma thuật, bùa thiêng nào uớp vào lời nói Ngủ làm lòng tôi muốn đảo điên như vậy. Tôi cố giấu những xúc động, bật cười :

— Tin Anh một nửa thôi.

Không ngờ lời nói của tôi lại làm cho Ngủ chồm người lên như sắp đón bắt một cái gì, đang tôi gần tầm tay. Cử chỉ của Anh khiến tôi hoảng hốt. Tôi ngồi sát vào tường nghe rung rung khắp cơ thể.

Chợt Ngủ thở dài. Anh bỏ xuống ngồi ở ghế fauteuil. Khi tôi ngược lên nhìn thấy mặt Ngủ đắm chiều. Tôi buột miệng : « Anh ». (Cô gái bao giờ cũng yếu đuối, nên thua thiệt). Ngủ không nhìn tôi, giọng Anh nhẹ mà như xót xa :

— Em ngồi đang ra không khéo vô tường bây giờ.

Tôi ngượng nóng bừng hai tai. Ngữ kể lẽ như nói với chính mình :
— Anh thì em biết đó. [Cha mẹ không, còn. Các anh chị đều ở lại ngoài Bắc. Chỉ có anh Đỗ điu dắt Anh vào đây... Rồi gặp em, tuy không gần gũi mấy, nhưng Anh nghe mình cũng đủ ấm áp. Anh thương em như thương đời sống cơ cực của Mẹ, của Anh, Chị Anh. Mà em thì hình như em không thương Anh...]

Tôi ngần ngại. Những tiếng « Thương » của Ngữ nói không làm tôi hiểu nghĩa. Thương là sao ? Có phải Ngữ coi nghĩa thương là một êm đềm, bao bọc ? Hay Thương là yêu ? (Ôi, ngôn ngữ !) Tôi ngó Ngữ cười yên lặng. Và nụ cười tôi đủ bọc trực tánh tình, ý nghĩ tôi, nên Ngữ cũng cười trả lại bằng mắt reo vui. Anh kéo ghế sát lại chỗ tôi, nắm lấy bàn tay tôi im lặng. Tôi nghe tay mình run trong tay Ngữ, và tôi không biết nên làm sao hết. Những giọt nước mắt bỗng lăn dài trên má. Tôi khô kệt đưa tay áo quạt ngang. Ngữ nhìn tôi, chiều mắt thăm thẳm. Có tiếng dép anh Đỗ lép xẹp đi về phía cửa. Tôi rút vội tay về. Ngữ vẫn im lặng ngó xuống. Tiếng anh Đỗ ôn tồn :

— Ngữ này. Sắp hai rưỡi rồi đấy nhé.

Ngữ không trả lời. Tôi nói như một khuấy động cho bớt cô đơn, vì tôi biết mình đang cô đơn ghê gớm :

— Anh Đỗ nói gì kia Anh.

Ngữ nhìn tôi cười. Anh đứng lên đi ra ngoài. Còn lại một mình, tôi ngó quanh nhà. Gian phòng rộng thênh thang, chẳng có một vương bận nào với tôi hết. Bên kia qua cửa lưới, tôi thoáng thấy bóng chị Lan và cô bé như đang sửa soạn ngủ trưa. Tôi đứng dậy, đi lại phía cửa sổ nhìn ra.

Giàn bông giấy xanh um ngoài cổng thật dễ thương. Nhưng chưa dễ thương bằng bầu trời giữa trưa có một mảng mây màu nước biển êm đềm. Tôi chợt ước mơ mình được làm cánh chim nhỏ bay cao. Sáng chim bay đi vui cùng trời rộng, chiều về tổ ca hát líu lo, rồi ngủ một giấc thiên thần không sợ sệt.

Một bàn tay Ngữ đặt nhẹ lên vai làm tôi giật mình quay lại. Ngữ vén mấy sợi tóc trên má tôi. Anh cười thật dịu dàng. Tôi chợt nghe lòng ngây đi như vừa uống một hớp nước cơm rượu ; ngọt ngào mà hừng hực trong cổ họng. Tôi nói lí nhí :

— Thôi. Em về.

Ngữ lặng thính một lát mới bảo tôi :

— Ừ. Thôi em về. Tuần sau em lên Anh nhé.

Tôi lắc đầu thay tiếng trả lời. Ngữ nài nỉ :

— Chịu khó nghe Anh. Tuần sau lên nhé Ái :

Tôi nói thật ngây thơ :

— Chị Lan, anh Đỗ cười...
Ngữ tròn mắt nhìn tôi, môi Anh hơi trễ xuống :

— Anh Đỗ thương Anh lắm.

— Thôi, em sợ...

(Xem tiếp trang 49)

trò chơi bằng tim

LÊ MIÊN TƯỜNG

● gửi th.

Chuyện thực sự xảy ra từ những cơn mưa chiều. Cơn mưa thứ nhất. Cơn mưa thứ nhì. Tiếp theo những cơn mưa. Người nghệ sĩ lang thang chính cống thường thích cái gì bất trắc bấp bênh. Mê say những sự vật thuộc âm như sương mù, trăng, cây cỏ, và mưa.

Hôm mưa buổi chiều tôi ngồi nói với Phù Vân ở bể nước. Dĩ nhiên cái tên này do tôi đặt. Cha mẹ cũng khó để con ra ai ngu chi lại đặt cho con mình một cái tên đọc lên nghe gần với sự chết như thế.

— Phù Vân nè.

Vừa đặt xong là tôi gọi liền.

— Anh nói cái chi đó ?

Phù Vân ngờ ngác hỏi tôi, hai bàn tay vẫn nhúng sâu dưới lớp bọt xà phòng nghịch ngợm một cách rất trẻ con.

— Tôi kêu tên đấy.

— Anh kêu ai thế ?

— Phù Vân.

— Phù Vân là ai ?

— Là người.

— Nhưng mà người nọ mới được chứ ?

— Người nào có tên là Phù Vân,

— Thế thì đi kiếm cô nào có tên là Phù Vân mà kêu. Ở đây không có Phù-Vân-Phù-Vúng chi cả.

— Có chứ.

— Đâu ?

— Làm bộ không biết hả ?

— Thêm làm bộ. Không biết thì nói không biết.

— Không biết thì thôi.

— Không biết thì hỏi chứ.

— Ở đây có mấy người nhỉ ?

— Hai.

— Trong hai người, ai tên là Phù Vân đây ?

— Chắc là anh ?

— Thôi cô ơi. Đừng giả vờ nữa. Biết chắc rồi còn làm bộ.

— Thế Phù Vân là tên em hả ?

— Chứ còn ai vô đó nữa.

— Thôi. Không thích đâu. Tên chi nghe « ngán ngủ » quá trời.

Mưa rơi sần sạt trên mái tôn nghe buồn thật gần. Phù Vân mở to mắt duyên dáng bày tỏ sự ngạc nhiên cố ý. Tôi đưa tay chỉ những chiếc bong bóng nước do giòng nước từ máng xối chảy xuống tạo thành tiếp nối nhau vỡ tan trong « phuy » nước gần ngang miệng trắng đục như bột biển.

Phù Vân trông theo. Tôi nói :

— Vân biết gì đó không ?

— Nhỏ này đâu đến nỗi ngu mà hỏi.

— Thế Vân có thích không ?

— Không.

— Sao thế ?

— Có chi đẹp đâu mà thích ?

— Đẹp lắm chứ.

— Đẹp sao ?

— Nếu có nắng chiếu vào Vân sẽ thấy những chiếc bong bóng nước xanh đỏ nhiều màu đẹp như cầu vồng.

— Sao nữa ?

— Nếu soi vào đó, Vân sẽ thấy mặt mình lấp lánh như thủy tinh. Hoặc trong xanh như mắt mèo.

— Mèo ăn vụng hả ?

— Ta nói thật mà cứ giỡn.

— Rồi sao nữa ? Anh tả hết đi.

— Nếu Vân nhìn vào đây mà chải tóc thì khỏi chê.

— Anh biểu em cứ mỗi sáng rửa mặt mũi xong là « vác » lược xuống soi vào đó để chải tóc hả ?

— Ừ.

— Lỡ trời không mưa thì sao ?

— Lạy cho trời mưa.

— Nếu lạy mãi mà trời cứ không mưa thì anh biểu em phải làm sao ? Chắc phải lấy tay thò xuống bể nước quậy quậy cho nổi bọt để soi mặt hả ?

— . . .

— Thôi. Đừng xúi bậy mấy bà bán gương kiện chết.

Phù Vân cười chọc. Tôi vẫn phớt tỉnh. Vẫn nói về những chiếc bong bóng nước vốn đã ám ảnh tôi từ thời thơ ấu. Ám ảnh về cái tan vỡ mau chóng. Về sự mỏng manh. Về hư không.

Tôi hỏi :

— Vân nhận xét thế nào về những chiếc bong bóng nước ?

— Nó chóng vỡ.

— Sao nữa ?

— Nó có vẻ phù vân.

— Thông minh lắm.

— Anh biết thế sao còn đặt tên em là Phù Vân ?

— Tên hay rồi còn đòi chi nữa.

— Bộ anh muốn em như mây khói hả ?

— ...

— Đúng không ?

Tôi không biết mình nên lắc đầu hay không nên. Thấy bộ điệu ám ố của tôi, Phù Vân nói thêm :

— Từ nay trở đi cấm không được kêu em là Phù Vân nữa nghe chưa ?

— Chưa.

— Anh mà không nghe em nghỉ chơi với anh liền.

— Nghỉ đi.

— Thách phải không ?

— Ừ. Thách.

— Đề rồi coi. Anh mà còn kêu em như vậy nữa tức khắc em từ anh cái mặt. Ở đó mà thách.

— Chấp.

— Còn chấp nữa phải không ? Không ngán nhỏ này phải không ?

— Sức chi mà ngán.

— Liều ghê đi. Phù Vân vừa nói vừa giầy nầy. Anh còn nói giọng « cha nội » đó nữa em tát nước cho coi.

— Tát đi.

— Bộ không sợ lạnh hả ?

— Không.

— Làm « ẹ ». Đề coi thử có ngán không cho biết. Dứt câu, Phù Vân thò cả hai tay vô thau nước, chực tát. Tôi kêu lên.

— Ê, nếu tát nước, sẽ bị trả thù.

— Trả thù sao ?

— Sẽ không cho mượn truyện.

Nghe nhắc tới truyện, Vân sáng mắt lên, vội vã rút tay ra khỏi thau nước, nói mau :

— Thôi thôi không tát nước đâu. Cho mượn truyện nghe ?
 — Không nghe.
 — Cho mượn mau đi.
 — Không đi.
 — Đi. Lên lấy mau đi. Trời lạnh như ri mà «vách củ tỏi» vừa lười biếng vói tay bốc đậu phụng rán ăn vừa rề rà đọc truyện thì «hết sảy»,
 — Hết sảy ?
 — Chớ gì nữa. Các « ông » thì chun vô quán cà phê. Còn các « bà » ở nhà nằm đọc sách nghe mưa. Thế mới mới đúng «gu».
 — «Đi» chứ ai lại «chun»
 — «Chun» là tiếng tượng hình mà.
 — Tượng hình ?
 — Nói «chun» mới diễn tả hết được độ thềm ngồi quán, thềm cà phê của các «đấng».
 — Có chắc như vậy không ?
 — Đúng « y boong » như vậy.
 — Ê, vừa nói cái chi đó ?
 — « Y boong ».
 — Là chi ? Tiếng Thượng hả ?
 — Ngu quá. Là đúng y như vậy. Trúng phóc. Đúng «ngay chóc». Không sai vào đâu được.
 — Học mấy tiếng đó ở đâu thế ? Chắc dở tự điển ra coi không có đâu nhỉ ?
 — Làm chi có. Chỉ riêng «bạn» này biết mà thôi. Mấy ông làm tự điển có đọc được cũng lắc đầu.
 — Oai ghê.
 — Ê. Đừng vòng vo tam quốc nữa nghe. Bộ muốn lơ hả ?
 — Lơ gì ?
 — Thì truyện đó. Bộ lơ rồi « chùa » luôn hả ?
 — Không lơ. Nhưng mà phải đổi. Bữa nay không đại nữa.
 — Thế lâu nay anh đại lắm hả ?
 — Không phải. Lâu nay là ta « chiều » đó. Luật có nói như vậy. Con trai phải chiều con gái.
 — Á à. Té ra là « chiều » chứ không phải « đại ».
 — Có « đại » vì Vân cũng cứ... vui lòng như thường.
 Nghe tôi nói thế, Vân nhẹ chớp mắt. Cho dù có cố gắng che đậy bằng cách cười gượng tôi vẫn tinh mắt đọc thấy chút xúc động tuyệt vời đó ẩn hiện bằng bạc trong đôi mắt Vân tròn to đen ướt.
 — Giờ anh muốn đổi cái gì đây ?
 — Cái này dễ lắm. Khỏi phải mất tiền mua. Khỏi phải mất công đi kiếm đâu xa.
 — Cái gì thế anh ?
 — Nhưng mà Vân phải hứa là chịu đổi đã.

— Khó vừa vừa thì chịu. Nếu khó lắm phải cho Vân khất lại vài hôm chứ.
 — Dễ lắm. Vân hứa chịu đi.
 — Ừ hứa. Đầu thế anh ?
 — Nó ở ngay trên người Vân.
 — Trời đất. Trên người Vân, có cái gì đáng giá để đổi cho anh đâu ?
 — Đáng giá lắm chứ.
 — Đầu ?
 — Nhiều vô kể ?
 — Cái chi kỳ vậy hả ?
 — Vân đoán thử xem.
 — Đề coi. Mất thì đề Vân học bài với lại đề thấy đường mà đi, không thể đổi được. Miệng đề ăn. Mũi đề thở. Chân tay đi đứng cử động. Những thứ đó dĩ nhiên không đổi được rồi.
 — Mau đi.
 — Chi nôn thế. Đề thủng thủng ta nghĩ đã.
 — Nghĩ mau đi.
 — Giày dép cũng chẳng đổi được. Con trai đâu có thêm đi giày của con gái. Khăn tay cũng không thể đổi. Đổi khăn tay... xui lắm. Cái gì hả ?
 — Ra chưa ?
 — Anh cho Vân đổi một trái ổi nghe ?
 — Đầu được.
 — Mười trái. Chịu không ?
 — Tôi đâu phải tham ăn như cô.
 — Thế thì cái chi ? Nói mau không ta khóc liền cho coi.
 — Khi không làm ầm lên chi vậy. Nghe nói phải im lặng.
 — Im lặng rồi. Nói đi « cha ».
 — « Cha » nào ?
 — Thì « cha » nào nữa. Anh đó.
 — Ừa, lên chức hồi nào mau vậy ?
 — Không phải « cha con » đâu mà chức với tước. « Cha » đây là « cha » đặc biệt. Ai... thân thiết lắm ta mới kêu bằng « cha » chứ bộ.
 — Thôi thôi. Cô cho tôi xin. Cô làm ơn kêu bằng thẳng hoặc chú bác ông gì cũng được. Nhưng đừng kêu bằng « cha ». Nghe tội lắm.
 — Kêu bằng « ông » nghe ?
 — Cũng được.
 — Thêm một chữ « anh » nữa thành là « ông anh » nghe ?
 — Cũng được.
 — Ông anh nói đi. Ông anh muốn đổi cái chi ?
 — Muốn đổi một sợi tóc của Vân.
 Ở chỗ này, tôi nói mau vì sợ nói không được. Phù Vân, lúc nghe tôi nói xong, như con mèo, vụt một cái, Vân chạy lẹ vào nhà và để lại tặng

(Xem tiếp trang 41)

VŨ LINH THIÊNG KHI SÓNG IM TIẾNG VỖ

Chiếc quán nhỏ im vắng. Chàng khật khưỡng bước tới gần chiếc ghế dựa, bỗng đứng khựng lại :

— Chào cô. Hôm nay cô ngồi mất ghế của tôi.

Giọng chàng nghe buồn buồn. Người con gái ngược nhìn lên, một thoáng ngạc nhiên trong đáy mắt màu nâu sẫm hoang vu :

— Ghế của anh ? Anh mua bà chủ quán rồi ?

Chàng ngả mình xuống chiếc ghế bên cạnh không trả lời. Trước mặt, biển đầy tràn. Tiếng sóng lướt lạnh lùng trên bãi cát, âm thanh xao xác như tiếng thở dài buồn bã của một buổi chiều mệt nhọc. Buổi chiều đã về lượn lờ trên các đỉnh sóng yếu ớt. Gió cũng đã nghe lạnh lạnh. Chàng khoanh tay trước ngực. Con mắt thăm thẳm một màu nước xanh um kỳ bí. Chiều nay thủy triều lên sớm, tiếng sóng xô đuổi nhau i ầm, âm thanh trùng trùng điệp điệp mất hút vào cái không gian lặng lẽ và mất hút ở trong lòng chàng. Chàng có thói quen kỳ lạ, chiều chiều ra ngồi nghe tiếng sóng vỗ để thấy lòng mình thanh vắng, bình yên hơn bao giờ hết. Sóng càng vỗ lớn chàng càng cảm thấy thích thú. Những hòm trời lặng gió, sóng không lên tiếng, nhẹ nhàng như những cánh mây màu tuyết bạc ở trên cao, những lúc đó chàng nghe rõ tiếng thở dài phiêu muộn của mình. Và trong lòng một cái gì vừa trỗi dậy, lững lờ, mang mang, không thể nhận diện được.

— Anh không tắm hả ?

Chàng nghe lòng mình vụt xao động. Những cánh lá dừa khua xào xạc ở trên đầu. Rất lâu, chàng hỏi giọng hơi khó chịu :

— Cô không tắm hả ?

Nàng trả lời lớn hơn tiếng gió :

— Không.

— Tại sao ?

— Nhìn sóng vỗ thích hơn. Và buổi chiều chết dần trên biển...

Chàng nhếch mép khô khan :

— Hãy để tôi nhìn sóng vỗ, nhìn buổi chiều chết với. Đừng chiếm lấy tất cả làm của riêng mình.

Nàng lơ đãng nhìn ra ngoài, đôi mắt nhìn lại. Mặt biển bây giờ vàng vọt, bệnh hoạn và những xác nặng nổi lềnh bềnh trên đỉnh sóng nhấp nhô.

Im lặng. Rất lâu. Chàng nghe rõ tiếng kêu lạc lõng của con sóng nhỏ đến vỡ chết trước bờ thềm bằng đá. Những hạt nước bắn tung toé, như chùm pháo bông những đêm lễ lớn. Có những giọt nhỏ nhẹ nhàng bay đến bám vào mái tóc thả rối của người con gái lấp lánh sáng như những con mắt nhỏ màu bạch ngọc. Gió chỗ đây hơi nước về khuya lạnh hơn trên tàn lá âm u.

— Chiều nay biển đẹp quá phải không anh ?

Chàng ậm ừ :

— Có lẽ.

Nàng nhìn sang :

— Sao lại có lẽ ?

Chàng nhún vai không đáp. Ừ, có lẽ biển vẫn đẹp. Như mọi chiều khác. Nhưng chiều nay thì không. Chắc thế. Vì chiều nay chàng thấy cái nhìn của mình khác lạ. Vì chiều nay biển vẫn ầm i sóng vỗ nhưng chàng không còn nghe lại được cái vọng âm thanh vắng ở trong lòng. Mà là một nỗi xót xa nào vừa nhỏ giọt, đều đều, như những hạt mưa chao rơi trên những cọng lá mùa thu. Và chàng nghe rõ những tiếng thở dài tiếc nuối của mình.

— Lạnh quá anh nhỉ ?

Chàng thấy tà áo nàng run run.

— Ừ. Cô nên về đi thôi. Kéo lạnh.

— Không, tôi chưa về.

Chàng ngó mông ra ngoài biển. Nắng bây giờ ở ngoài xa, những tia nắng chơi vơi rồi chìm lìm dưới màu nước tối. Hình như có tiếng sóng gọi hờn âm u. Rồi la lặng yên. Và sương mù ngút xanh lên lặng đặng.

— Anh tên gì nhỉ ?

— Không.

— Anh không có tên ?

Chàng âm ỉ trong cổ họng.

— Không có tên làm sao mà gọi ?

— Hãy cứ đừng gọi tên tôi.

Chàng vụt đứng dậy. Buổi tối đã rất gần, nghe được bước chân về đầu đó trong tiếng lá vỡ.

— Chào cô. Vĩnh biệt cô.

— Vĩnh biệt ?...

Chàng ngó sâu vào hai ô trũng con mắt đầy bóng tối ngậm ngùi của nàng :

— Nghĩ là tôi sẽ không tới đây nữa. Từ nay. Mãi mãi.

Nàng im lặng không nói gì.

— Vì nắng đã chết dưới lòng biển. Sóng đã im tiếng vỗ. Và tôi...

Chàng chợt ngừng lại, nhìn hai bàn tay bối rối của nàng. Rồi nhẹ như hơi thở :

— Và tôi thì đã nghe lòng một chút xôn xao. Tôi không muốn thế...

Rồi chàng quay đi, dáng muện phiền trong nhịp bước. Ở sau kia ngọn núi Bãi Dâu mịt mù, những bức tượng bằng đá trắng sáng nhờ nhờ. Đã là đêm, lờ mờ, huyền hoặc, không tên. Cũng như chàng. Không có tên cho người gọi.

Nàng mơ hồ nghe tiếng sóng vỗ, rất êm. Và nàng bật khóc.

VŨ LINH THIÊNG

đã phát hành

NHỮNG NỤ TÌNH XANH

thơ PHẠM CHU SA

Tựa NGUYỄN SA Bìa LÊ VINH NGỌC

ĐỒNG DAO xuất bản

- NHỮNG BÀI THƠ TÌNH NÔNG NÀN CỦA NHỮNG NGƯỜI ĐANG YÊU VÀ SẼ YÊU.
- QUÀ TẶNG TUYỆT VỜI CUỐI NĂM. QUÀ CỦA BUỔI GIAO MÙA ĐÔNG XUÂN ĐẸM THẨM VÀ Ý NGHĨA NHẤT.

Sách in toàn trên giấy croquis khổ đẹp. Muốn có bản đặc biệt với chữ ký tác giả, xin gửi mandat bảo đảm 250 đồng (đã tính cước phí) đề tên ông Phạm Đình Thống, 38 Phạm Ngũ Lão Saigon 2.

SƯƠNG SỚM MONG MANH

PHAN CUNG NGHIỆP

Ăn cơm xong, San đạp xe bỏ đi mất. Khanh đứng nhìn ra đầu ngõ cười một mình, mà nàng cứ tưởng tiếng của nó còn vang vang trong gió. Bà Nhị quay trở vào nhà, nói vu vơ :

— Nó đi đâu thầy kệ nó, để nó đi cho đã. Để chừng như gần tháng rồi nó mới xuống...

Khanh im lặng nhìn mấy chùm bông sứ trắng đang nở rộ trên cành, ngập màu nắng tươi.

Đầu ngõ, một con đường nhỏ ngoằn ngoèo dẫn ra đường cái quan trải đá, và hai bên là đồng ruộng mênh mông lúa xanh ngát chạy ngút tầm mắt nhìn. Khanh có ý định tìm Thiệp, nhưng ngại bùn đất trên đường cái chưa khô nên lại thôi. Nàng quay trở vào nhà chấm nốt xấp vớ còn đọng lại hôm qua.

Bà Nhị ra chợ mang về một cặp giò heo trắng hói, bà nói để cho San nhớ ông ngoại nó. Khanh phụ giúp bà nấu nướng đến chiều, nàng hy vọng San sẽ thích món giò hầm thực địa, món ăn mà Khanh còn nhớ khi nhỏ San thường làm nũng với ông ngoại nó. Nhìn bếp lửa rực đỏ, nồi canh bốc khói nghi ngút thơm ngát, Khanh chợt nhớ đến Thiệp và mong chàng đến.

Nghe lũ trẻ chần vít lửa đàn về chuồng kêu oát tai, Khanh nôn nóng đợi San. Không hiểu nó đi đâu mà giờ chưa về. Bà Nhị chắc nó lên vườn dừa chơi nhà thằng Hảo. Khanh lóng ngóng ra vào và muốn đi tìm San, nàng bực tức nói với mẹ :

— Hảo gì, nó lại con Nhung thì có !

Bà Nhị vừa nhai trầu vừa cười khoan thai :

— Mày cứ nói vậy, nó còn nhỏ biết gì...

Khanh đứng ngoài cửa, quay nhìn vào nhà mờ mờ thứ ánh sáng buổi chiều, gay gắt :

— Nó còn nhỏ nổi gì... Đề rồi má coi. Có đời nào nó xuống đây mà ở nhà cho... Cứ ru rú đằng thẳng Hảo đề tán con Nhung chứ chẳng sai !

Khanh lại nghe tiếng cười bà Nhị vang lên khúc khích. Chịu không nổi nữa, nàng trở vào nhà dắt chiếc Vélo-Solex ra cổng dặn bà Nhị :

— San nó về bảo nó ở nhà chờ con. Đề con xuống nhà thằng Hảo thử xem.

Khi Khanh đi rồi, còn lại mình bà Nhị trong ngôi nhà vắng tênh, bà chợt buồn. Buổi chiều và sự im vắng đưa dần bà về nỗi nhớ mong menh. Bà nhớ Lợi. Bà nhớ dáng đi nụ cười của nó, dễ như nó chết đâu được ba năm. Khuôn ảnh cũ vàng màu nhàn khói trên bàn thờ, đôi mắt Lợi như đang đắm nhìn bà, đôi mắt của một thời nhỏ dại buồn bã. Bức ảnh nằm kể bức ảnh cha nó, lung linh hương khói. Trông Lợi giống cha nó như đúc. Nếu Lợi còn sống chắc giờ ít nhất bà phải có cháu bồng. Nghĩ đến cháu bà đâm giận Hồng ghê gớm ; cả hơn tháng nay chẳng thấy vợ chồng Hồng về thăm bà, cả đến mấy đứa cháu đã biết đi. Bà Nhị định chuyến này San trở lên lại thị xã, bà sẽ đi với nó về thăm Hồng ; bà nhớ mấy đứa cháu quá.

Lúc trời kéo mây, hục hặc làm giông, bà Nhị loay hoay với mấy ngọn đèn dầu mà không biết có một người thanh niên đứng ở cửa nhìn vào. Bây giờ đến lượt bà Nhị nóng ruột chờ Khanh. Trời sắp mưa sắp tối. Cơn trùng ngoài đầu làng, khóm bụi, ruộng nương kêu vang rả rích. Không khéo Khanh và thằng San mắc mưa đi mất.

Dùng xong bữa cơm, trời cũng vừa tạnh mưa Thiệp mời thuốc hút có ý muốn về. Khanh lo dọn dẹp chén đĩa để mẹ nói chuyện với Thiệp. Trong khi rửa chén bát ngoài giếng phía sau nhà, Khanh cố ý lắng tai nghe thử mẹ và Thiệp nói chuyện gì. Nhưng tiếng cơn trùng đêm kêu chói tai phía bãi mía trước mặt làm át đi, thành thử nàng chẳng nghe được gì hết. Thỉnh thoảng Khanh vẫn nghe được tiếng cười trong trẻo của chàng, tiếng cười vỡ giòn reo vui như tiếng bánh trắng bị bẻ vụn. San đang đọc sách ở nhà trên, bỏ võng chạy xuống nhà kè tai Khanh nói nhỏ :

— Di Khanh, Di Khanh ! Anh Thiệp gọi bà ngoại bằng má !

Khanh đỏ mặt quay nhìn vợ San trong bóng tối, gắt :

— Khỉ !

San cười khúc khích nhìn Khanh chưa chịu dỗi đi. Nó có vẻ thích thú với điều mới nghe được, nó muốn chọc giận Khanh ; hình như nó đã quên món thịt heo hầm mà đi nó đã làm cho nó ăn trong bữa cơm vừa qua.

— Di Khanh ! Di Khanh !

— Gì ?

— Anh Thiệp...

— Sao ?

— Anh Thiệp gọi bà ngoại bằng má ?

Khanh nửa ngượng nửa tức cười, nhưng làm nghiêm :

— Mày nay khỉ lắm ! Con nít...

San bị chạm tự ái với tiếng «con nít» của Khanh, nó cụt hứng im hồi lâu rồi bỏ lên trên nhà. Khanh hối hận thương cháu. Nàng nghĩ chắc chắn San chẳng còn nhỏ nhít gì, nó đã biết «mè» con Nhung rồi, nàng chê nó hằn nó chẳng thích. Cỡ tuổi nó là phải được vuốt ve nuông chiều và tỏ ra hiền nó hơn.

Rửa xong bát đĩa, Khanh đem lên cất vào sòng. Lau tay, nàng tần ngần đứng nhìn quanh ngôi bếp, nàng sợ lên gặp Thiệp nghe chàng nói chuyện với mẹ và gọi bà bằng má như San mới bảo. Khanh đâm giận Thiệp và muốn trời mưa cho ướt Thiệp bỏ ghét. Ở nhà quê mà mưa phải biết, đường sá lộn ộn những nước, nước ú đầy như muốn ngập nhà.

Đứng mãi rồi chán, Khanh ngần ngừ trở lên mới hay là Thiệp đã về từ lúc nào rồi. Nàng giận Thiệp thiệt sự, cơn giận bốc lên đầu nàng loay xoay như gió. Cơn giận lôi kéo sự bất nhẫn luôn đối với mấy đứa học trò, khi Kha h chấm thêm xấp vở toán nàng gạch chéo trừ điểm tùm lum. Bà Nhị xoáy trầu đằng góc pháo gỗ, lẫn trong bóng tối. Bà nhìn Khanh vô đầu đằng bàn viết, bà như hiểu rõ ngó San cười hoài. Nhưng San thì lại không để ý, nó cũng có riêng chuyện cho nghĩ nhớ mong lung. Quyền sách trên tay San lơ lửng, San lơ đãng thoáng thấy mấy giòong chữ chạy bằng băng như hàng dừa thụt lùi phía sau lúc nó đạp xe xỏ dốc cầu sông đến với con bé Nhung Mơ hồ trên trang sách, San thấy gương mặt Nhung hiện ra rồi mất, với một nụ cười. Chết đi được San nghĩ. Nó ao ước được gọi Hảo bằng anh, được gọi bà Tư bằng má như anh Thiệp gọi bà ngoại nó vậy.

Hồi hôm, mưa vào khoảng nửa đêm. Bà Nhị ngủ được yên giấc. Trong căn nhà nhỏ có ba người, mà Khanh và San chẳng tài nào ngủ được. Hình như đến gần sáng Khanh mới nhắm mắt níu kéo được chút ít cho giấc ngủ muộn. Khanh thao thức, San thao thức, nhưng hai di cháu đánh lừa nhau để người này tưởng người kia đã ngủ. Nửa đêm mưa to, gió lạnh nổi âm ầm,

(Xem tiếp trang 62)

khí xa người

ta về nhặt những nụ mơ
vừa tan tác rụng bên bờ chia xa
mất người buồn chín thịt da
mất người ta sống như ma nhớ đời
gió oi thổi lạnh đất trời
thời qua ta buồn tả tơi cuộc tình
tưởng người thấp lại bình minh
soi đêm, đốt lửa đọc kinh nguyện cầu
tay đan tay gổi bạc đầu
nào ngờ người cũng như màu khói

sương
tưởng người thấp lại mùa hương
trong cơn thất lạc biết phương ta về
kim hồng chỉ nhận mẩn mê
người khâu ta vết đau tê nửa đời
nào ngờ người chỉ đùa chơi
quên ta người cũng như trời quên ta
yêu người ta quá thật thà
cảm ơn người đã đi qua một lần
buồn ta cúi xuống cần phần
ru ta từng giọt lệ lẫn ngậm ngùi
NHẬT ĐÀN

sương khói mơ hồ

có phải Anh là sương khói bay
lòng Em vừa thả chút thơ ngây
bao mùa xuân chín xây màu mắt
hạnh phúc về xanh lại phút giây
có phải Anh màu sương khói đêm
tuổi đời Em mấy giọt lệ mềm
người đi. Ôm bóng thời gian tắt
về ấm lòng trên những bước êm
nóc giáo đường in lạnh dấu xưa
tiễn đời nhau nửa khúc tình xưa
mười năm dài những mùa đông trắng
cuối trời mưa bụi. Vẫy tay đưa
biển vẫn nghìn năm sóng nhấp nhô
chàng Thu Đông vẫn chén giang hồ
vẫn đốt sầu trong men rượu đắng
bên trời xuân vẫn cận tìm khó
TRIỀU HẠNH

tình hoài

Người về phơi áo thu xưa
Dệt hồn thơ cũ, nhớ loài mây hoang
Ngần ngơ nhìn đóa quì vàng
Vườn xưa xanh phủ cỏ hoang mọc đầy
Nhớ sao năm tháng lạc loài
Nhớ em mỗi thắm mắt đời xanh xao
Ngày xưa ta áo sồn bâu
Thương em dáng nhỏ đứng sâu bên hiên

HỒ MIÊN TỊNH

chiều chiều

Chiều chiều em xoắn tóc bay
Trong anh trăm mối sầu ray rứt lòng
Cửa nghiêng từng giọt nắng hồng
Tưởng em buông tóc xuống dòng thơ anh
Chiều chiều từng giọt mưa xanh
Lòng anh buông xuống trăm cảnh tình em

NGŨ LUÂN

sơn ca

giữ lại dùm ai một nỗi buồn
sớm mai đến hót gọi người thương
sớm mai đánh thức buồn xưa dậy
cùng hót câu nguyện một đời hương

người xưa

còn giữ trong tay những cánh hoa
của một thời bay hương rất xa
hay đã thả trên dòng suối biếc
chết mục theo đường tìm phối pha
ĐỖ THỊ HỒNG LIÊN

ngày của ta

vô văn cây cỏ chim muông
gọi anh về đứng trong vườn chiêm bao
hàng tường vi ngả hoa chào
chút mây tình tự bay vào hồn ta
bé về áo lụa hoàng hoa
anh về hoa trắng bay nhòa thu đông
LỮ THÀNH KIẾN

phiến mây hồng

Đếm ngày đông buồn qua lối ^{mênh} ^{mông}

Chiều xưa hát ru trên phiến mây hồng
Thiên thu bước chân in hoài dấu nhỏ
Trở về một lần trên lối hư không...

chút hương mùa đông

Mây buồn giăng mấy nhánh
Vàng xưa nghe xôn xao
Trên tay mùa đông lạnh
Chìm khuất dấu hư hao
LYNH THANH THẢO

chối từ

hình như ta đã chết
ngay trong cuộc đời mình
cửa hồn em đã khép
trăm năm tay gỡ hoài
em như đời mây bay
ta như đời mây bay
đôi bàn tay đã gấp
gỡ hoài không ai hay (!)
NGŨ LUÂN

đôi mắt của biển

Làm sao anh mở ngực
Cho em nhìn trái tim
Đang bồi hồi thôn thức
Vì thật tình yêu em
Làm sao anh mở ngực
Cho em nhìn máu anh
Từng giọt buồn rung rúc
Bởi yêu em không thành
Làm sao em biết hết
Những uẩn khúc đời anh
Những đêm dài nước mắt
Không thấy bóng ngày xanh
Xưa buông tay làm bến
Buồn suốt một mùa đời
Bỗngưng em lại đến
Những ngày đông mưa rơi
Những ngày đông gió thổi

Nhớ cắt tóc thịt da
Em làm sao hiểu nổi
Anh gầy em xót xa
Nghẹn ngào nghe nước mắt
Lăn xuống tim trọn đời
NHẬT ĐÀN

buổi chiều mười sáu

buổi chiều lá rụng
em ngắt cành hoa
tôi qua hồn cũng
thấy buồn mây xa
em ngắm mây trời
hồn tôi chơi vơi
em ca nhỏ nhỏ
hồn tôi xa vơi
em cười với gió
tôi cũng vui lây
mây giăng đầu ngõ
mây qua thật dày
em đứng bên hiên
em đi dịu hiền
mơ cao như núi
mơ vào vô biên
thì tôi vẫn đứng
vẫn mong em cười
tình bay lơ lửng
tình luồn qua tôi
NGUYỄN HỒNG GIANG

CỬA TIỆM BÁN TỪ CÂY KIM ĐẾN CHIẾC PHI THUYỀN

giải quyết theo lối mỹ

Một sở mật vụ nọ ở Hoa Kỳ lúc xây trụ và đắp sân có dùng một chiếc xe ủi đất hạng bự... Không ngờ lúc xây xong tường chung quanh mới hay là chiếc xe bị cầm tù bên trong. Sở «mất hèn» nếu phá thành mới cho xe ra, các nhà lãnh đạo bèn ôm đầu suy nghĩ.

Và cuối cùng họ đã quyết định chôn ngay chiếc xe tại chỗ.

THOÀ NGUYỄN KYM (ghi)

trừ... kiến

Garde manger của quý ngài bị kiến bò lên... thăm viếng, quý ngài hãy lấy vỏ chanh khô (móc càng tốt) để ở cái góc tủ. Cam đoan kiến sẽ không bò lên nữa (Trừ loại kiến... hai chân thôi ạ).

liền bà

Tại Bru điện, nơi điện thoại công cộng, một bà bước vào và cầm củi tra quyền điện thoại niên giám có hơn nửa giờ.

Một ông khách nóng ruột thò đầu vào nói:

— Thưa bà, tôi có thể tra giùm số

điện thoại cho bà?

Nở nộ cười duyên dáng bà trả lời:

— Cảm ơn ông, nhưng tôi tra quyền niên giám này là để tìm cho thằng bé mới sinh nhà tôi... một cái tên thôi ạ.

NGUYỄN ALUMINIUM (chép)

rạp hát bóng trong đường hầm xe điện

Bạn có biết không? Một kỹ sư người Bồ Đào Nha đã nghĩ ra một sáng kiến độc đáo vào một buổi trưa đi xe điện ngầm.

Anh tự hỏi tại sao người ta không biếm vạch đường hầm thành một màn ảnh xi nê? Anh nghĩ chẳng có gì khó cả, chỉ việc dán hình liên tiếp trên vách hầm.

Lúc đó ngồi trên xe điện vì xe chạy rất mau vách hầm sẽ biến thành một màn ảnh xi nê linh động không kém gì xi nê thật. Anh kỹ sư phát minh ra sáng kiến mới này hy vọng sẽ thực hiện việc đó một ngày rất gần đây. Dân Việt Nam ta biết bao giờ mới được coi xi nê kiểu này các bạn nhỉ?

THI VŨ (cóp)

bé bự

Bên Anh, đã có một trường học dành cho các cô bé gái mắc chứng bệnh phi mậ: trường được mở từ vụ hè và đã nhận được 30 cô học trò cô nao cô nấy đều béo quay ra. Nhà trường sẽ dạy cho các cô cách ăn uống kiêng cử và tập thể thao làm sụt cân.

Mãn khóa nhà trường mới công bố kết quả. Theo ban giám đốc thì trường chỉ nhận các cô học trò bé vì cho rằng bé mới có hy vọng trị lành chứng bệnh phi mậ.

bức thành atlantide

Ngoài khơi La Floride trong quần đảo Antilles, người ta đã khám phá ra những bức tường thành rất lạ bị chôn vùi dưới đáy bể. Các nhà bác học đã chụp được hình và đề ý nghiên cứu: theo đó thì đây là tường thành của một tỉnh thành bị chìm dưới đáy biển từ 8000 năm trước kỷ nguyên chúng ta.

Sự tồn tại sau một thời gian lâu như thế của các tường thành này chứng tỏ tài ba của kiến trúc sư đó. Nhưng các nhà bác học chưa dám quyết đó là tàn tích của tỉnh thành Atlantide cổ xưa mà người ta vẫn cho là huyền thoại.

NỜ PHÊ DUNG NGÃ (ĐN)

ý nghĩa

— Hãy tin chắc rằng những kho tàng bạn đang chất chứa trong tim.

DÉMOPHILE

— Hãy học hỏi như thể bạn sống được đời đời và hãy sống như bạn có thể chết được trong ngày mai.

ERIX SATIE

— Để trở nên phi thường, ta phải cố gắng làm những việc tầm thường.

ROSALIE
PIANO (ghi)

CHẠP PHỐ ĐẠI TỰ ĐIỀN

KIẾN VANG chủ biên

với sự đóng góp của các Bạn Vàng

đồ nghề học sinh

TRƯƠNG THỊ KIM CHI

VIẾT MÁY: «Người» trí thức luôn thốt nên những lời đứng đắn có trong sách vở đáng hoàng. Được tôn là của gia bảo của các đảng học sanh.

VIẾT NGUYÊN TỬ: «Người» nghệ sĩ, không nghĩ đến chuyện ăn uống (mực) lúc nào cũng hòa đồng với tất cả. Đặc biệt rất chung thủy không bao giờ xóa bỏ được những gì đã «nói» ra.

VIẾT CHỈ: Tượng trưng cho những thiếu nữ thường mềm yếu dễ tha thứ, nhất là giống họ nhà Gilbert, và cũng là người được ưu tiên thay đổi ý kiến.

ẦY: Là nạn nhân của viết chỉ, suốt một đời làm đẹp «xã hội». Tuy nhiên thỉnh thoảng cũng mơ mộng và chơi trò ú tim dưới... gầm bàn!

THƯỚC: «Người» đom đóm lúc nẻo quần áo cũng màu mè trắng thớm. Chuyên môn theo phe thầy giáo để «ăn hiếp» học trò (!)

HỘP VIẾT: «Người» dễ thương nhất, vô tư và luôn luôn bảo vệ giống họ viết. Đặc biệt giữ thông điệp «Hòa bình» và «Tài liệu Khoa học» rất bảo đảm.

GUƠNG LƯỢC: Những nhân vật «Đo Thái» đến cư ngụ trong hộp viết, nhưng rất được cưng chiều vì là hội viên của hội bảo vệ... sắc đẹp.

(Còn nữa)

nhảy thấp

Những người nhảy xuống từ vị trí cao nhất là các tay lặn chuyên nghiệp ở mỏm đá La Quebrada gần Ampalco (Mễ Tây Cơ) các tay thợ này đã nhảy từ một vị trí cách xa mặt nước 356 mét.

P20 (cóp)

nhà in lớn nhất thế giới

Là cơ sở ấn loát của chính phủ Hoa Kỳ tại Hoa Thịnh Đốn, được thành lập từ hồi tháng 3 năm 1961. Cơ sở này dùng 100 máy in, 318 máy sắp chữ, choáng một khu đất diện tích 13,15 hecta, xử dụng đến 6.750 công nhân làm việc 24 trên 24 giờ.

Cuộc in sách vĩ đại nhất là việc in cuốn niên giám dày 1.450 trang được đặt in tại hãng «Sear Roebuck» ở Philadelphia. Vào năm 1971 nhà in này đã hoàn tất 50 triệu cuốn sách, nếu đem xếp chồng lên nhau sẽ cao đến 800 cây số, tốn phí khoảng 46 triệu Mỹ kim, xử dụng 56.000 tấn giấy và 6 tấn tem gởi đi.

con kiến lớn nhất

Giống kiến lớn nhất trong thế giới loài kiến là giống kiến đen tìm thấy ở châu thổ sông Amanon, Nam Mỹ. Các con kiến cái thân mình dài hơn 3 cm.

HUỲNH THỊ NGUYỆT XUA (ghi)

năm 2139

Một Bác sĩ người Anh, sau khi khảo sát các bản thống kê về số người điên trên vạn quốc, tuyên bố rằng đến năm 2139, trên trái đất này toàn là người điên.

Đi từ so sánh năm, 1859 trong 535

người tỉnh thì có một người điên. Năm 1397 trong 312 người tỉnh thì có một người điên. Như vậy đến năm 1977 cứ trong 100 người tỉnh thì có một người điên, và đến năm 2139 thì tất cả người ta trên trái đất đều sẽ điên hết.

Không thấy Bác sĩ ấy bảo, có phải số người điên càng ngày càng tăng là tại con người càng ngày càng văn minh chăng?

sống dai

Tờ Gazet Vant Geut ở Bỉ là tờ báo chiếm kỷ lục về sống dai. Tờ này ra đời ngày 1 tháng giêng năm 1667 và chết vào ngày 1 tháng giêng năm 1937. Vị chi thọ được 270 tuổi.

ai muốn mua... vợ

Một lão ở Ankara vừa ra giá ai muốn cưới con gái lão phải nộp số bạc 150.000 quan mỗi ký-lô tính theo sức nặng cô ả (lối hai triệu quan), và một lão khác ở Ayalik đòi 2 livres 50 đồng mỗi 5 tuổi. Hái cua nào muốn cưới thì trả tiền đề lấy... hóa đơn!

NGUYỆT QUẾ

BỐ CÁO QUAN TRỌNG

Hôm nay CPNB tự ý đình bản đề anh em tòa soạn... mãi rằng ăn tết Tây nên cửa tiệm của chúng tôi không hàng bán.

Xin bạn hãy mang nụ cười về nhà để dành tuần tới, Thành thật cáo lỗi.

hạnh phúc

— Khi ta không sung sướng thì hạnh phúc chỉ là sự im lặng của tai hại.

ALPHONE DAUDET
— Hạnh phúc là có những cái mình muốn và muốn một cách đam mê.

FELICIEN MARCEAU
— Hạnh phúc cũng như chiếc đồng hồ, càng ít rắc rối bao nhiêu thì càng ít hư hỏng bấy nhiêu.

CHAMFORT

kẻ điên

— Người điên không phải là người mất trí.

Người điên chính là người mất tất cả chỉ còn lại lý trí.

CHESLERTON.

— Thứ hai là hạnh phúc của kẻ điên.

JULES RENARD
AN (ghi)

bạn có biết...

Bạn biết không? Nói về nguồn gốc mặt trăng, theo khoa học gia trứ danh George Darwin thì cách đây hai tỷ ruỗi năm, mặt trăng thuộc về địa cầu và địa cầu không có Thái Bình Dương như ngày nay. Về sau do sự hấp dẫn của mặt trời trở nên mảnh liệt và gia tăng cao độ của địa triều, địa cầu đã vỡ mất một mảnh trong vùng Thái bình Dương. Mảnh này tách rời khỏi địa cầu đứng riêng ra một mình xoay quanh địa cầu và được đặt tên là nguyệt cầu (hay mặt trăng của chị Hằng cũng thế).

THI VŨ (cóp)

muối

Theo nguyên tắc, tất cả loại muối đều cần. Ở Việt Nam, muối cần

có chuyện gì lớn lao không? Không! chỉ là chuyện thường như ăn cơm bữa.

Nhưng mà trừ loại muối ở Mễ Tây Cơ. Ở xứ này muối cần còn ghê hơn chó cần. Chuyện kể rằng: Có một người đàn bà ở thành Couz đầu óc, mê man bất tỉnh. Cả nhà tưởng chết rồi, bèn đem bỏ vào hòm, khiêng ra để ngoài hàng ba, định sáng hôm sau thì l'êm. Đêm đó, mỗi bu quanh cái hòm rồi chích cái xác chết. Chúng làm sao không biết mà mụ nhảy chồm dậy. Rồi sống đến già mới chết thiệt.

thành tích kỷ lục

Vô địch thế giới trong Thế chiến thứ I (1914—1918) là phi công Von Richthofen của Đức đã hạ 80 phi cơ địch đủ loại.

Vô địch Hoa Kỳ trong Thế chiến thứ I là Edward Verononrich Ken đã hạ 22 phi cơ địch.

BÌA TUỔI NGỌC SỐ 82

THIÊN THẦN 1 : Thiên thần nào đã thất nơ treo hai quả chuông đẹp quá nhỉ.

THIÊN THẦN 2 : Ta bầy kéo chuông đánh thức bạn ngọc dậy đi dự lễ.

Hai Thiên thần thơ ngây kiếng chân lên nắm lấy đầu một đầu sợi dây và cùng nhún người kéo mạnh.

Hôm sau trong CPNB có đăng tin : Hai Thiên thần dễ thương bị nhốt trong hai quả chuông. Thủ phạm là ai? Tên họa sĩ khôi hài TN.

Vô địch Gia Nã Đại là trung tá phi công William Avery Bishop chỉ kém vô địch thế giới có 7 chiếc.

Vô địch thế giới trong thế chiến thứ II (1939-1945) là thiếu tá phi công Erich Hartman của Đức đã hạ 352 phi cơ địch.

Vô địch Hoa Kỳ trong thế chiến thứ II là thiếu tá Richard Bong đã hạ 40 phi cơ địch.

Anh hùng diệt phi cơ địch phải nhắc đến là phi công Đức. Anh hùng diệt phi cơ địch về nhì là phi công Hoa Kỳ. Họ kém xa phi công Đức trong cả 2 thế chiến. Chỉ nội 2 anh hùng phi công Đức kể trên họ đã diệt gần 450 phi cơ địch, trong khi Hoa Kỳ mới có 70 phi cơ địch của họ bị hạ do 2 tay anh hùng diệt phi cơ địch của Hoa Kỳ hạ.

NHỊ LANC TK (Sưu tầm)

nhà sưu tập kỳ lạ

Ông Wilhelm Thelen 76 tuổi ở gần Dusseldorf là nhà sưu tập danh tiếng nhất thế giới. Mỗi lần giới sưu tập quốc tế tổ chức hội nghị hay triển lãm ở đâu là ông mang « đồ nghề » đến nặng độ 350 ký về dự.

Tại nhà ông ở Lintorf, là cả một viện « bảo tàng » trình bày đồ vật của trên 100 quốc gia. Hiện ông có 32 ngàn ảnh bưu thiếp chụp rất mỹ thuật, 30 ngàn nắp đèn chai lave, 25 ngàn nhãn chai lave, 1.200 cốc uống lave và rượu vang, hàng trăm cái gạt tàn thuốc đủ kiểu. Như thế vẫn chưa lạ, ông còn sưu tập cả những cục đường còn gói trong giấy có in nhãn hiệu, 1000 khăn lau miệng có in tên các khách sạn lớn nhỏ trên thế giới.

Thêm vào đó, còn cuốn sưu tập

tem, có đến 14 ngàn con tem khác.

THOẠI NGUYỄN KYM (ghi)

vui cười

Giáo sư hỏi học sinh A :

— Trong ngũ giác của chúng ta, giác quan nào tế nhị nhất ?

— Thừa, xúc giác ạ !

— Tại sao ?

— Thừa, khi người ta ngồi lên một chiếc kim nhọn, mắt ta không thấy, tay ta không sờ, tai ta không nghe, lưỡi ta không nếm nhưng... ta vẫn cảm thấy !

danh ngôn

Bộ óc ở không là hăng xương của ma quỷ.

S. SMILES

Phép lịch sự là bông hoa của nhân loại.

JOUBERT

Thế gian là của những người can đảm.

TỤC NGỮ ĐỨC

con số 13

Ngày 13 tháng giêng, anh chàng Calino vui vẻ trở dậy, anh vừa nằm mộng thấy con số 131313 trùng số độc đắc kỳ thứ 13

Calino ra đường lên chiếc xe ngựa số 13 để lại phố Maisons la Fitte, anh ta đếm tiền túi thì thấy có 13 quan.

Tới trường đua ngựa, anh ta đặt tất cả số tiền vào số 13 của cuộc đua thứ 13. Và con ngựa số 13 về thứ 13 !

giai thoại về danh nhân

Năm 1793 quận công Gontant Biron bị lên án tử hình, nói với các bạn ở xà lim : « Thế là hết, các ông ơi, tôi đi luôn đó ! »

Tới giờ ăn sáng, ông đang ăn sò thì đao phủ tới. Gontant Biron bảo gã :

— Anh để tôi ăn nốt tá sò cuối cùng nhé ?

Và ông ta mời gã một ly rượu vang trắng :

— Anh uống đi, để lấy can đảm mà hành nghề chứ.

định nghĩa vui

Xe buýt là phương tiện chuyên chở không đậu lại nổi bạn định tới, nhưng nó lại đi đến nơi bạn không muốn xuống.

nụ cười người anh

Đây là một đoạn thư độc giả đăng trên tờ nhật báo Anh : « Khi rửa chân, cha tôi cứ đề cả vớ. Ông bảo rằng làm vậy để mẹ tôi khỏi phải giặt ».

NGUYỆT QUẾ

lý luận

Tí mua 2 bịch nước mía. Một bịch 20 đồng và một bịch 15 đồng. Khi người bán đưa cho Tí 2 bịch nước mía thì Tí kêu lên :

— Ông bán mắc quá, bao 20 đồng sao lại bằng bao 15 đồng ?

— Không phải bao 20 đồng bán mắc mà là bao 15 đồng bán rẻ đó em !

anh chồng, em chồng

Một bà khi chồng chết bèn lấy anh của chồng. Khách tới chơi thấy hình hỏi :

— Ai đấy bà ?

— Em chồng tôi đấy ! Tôi ngại họ chú ấy chết vì bệnh lao nam ngoài.

dị đoan

Một nhà văn nói với bạn :

— Tôi sửa soạn viết một cuốn sách thuộc về loại biên khảo nhan đề « Bài trừ dị đoan ».

— Thế bao giờ viết ?

— Tôi còn phải xem lịch Tam Tông Miếu để chọn ngày tốt đã chứ !

nơi đây coi bói

— Người bắt tay lỏng lẻo là người không cương quyết.

— Người bắt tay siết chặt là cương quyết và có thể làm giàu.

— Người bắt tay đưa lên đưa xuống là ích kỷ, nhỏ nhen.

TRẦN CHẤN TRÍ

phiếu lý lịch của nguyệt cầu

TUỔI : 4.000.000 000 năm

SỨC NẶNG : 1/81 Sức nặng của địa cầu.

HÌNH THÈ : Bé hơn địa cầu 50 lần.

ĐƯỜNG KÍNH : 3.476 km (tức 1/4 đường kính của địa cầu, Một chuyến đi vòng quanh nguyệt cầu chỉ dài bằng một chuyến đi New York - Honolulu.

DI CHUYỂN : Nguyệt Cầu xoay chung quanh Địa Cầu trong khoảng 27 ngày rưỡi.

TỰ XOAY TRÒN : Thời Gian Nguyệt Cầu tự xoay để di chuyển bằng thời gian Địa Cầu cùng làm một việc.

NGÀY VÀ ĐÊM TRÊN NGUYỆT CẦU : Dài bằng 1/4 ngày ở Địa Cầu.

SỨC NẶNG TRÊN NGUYỆT CẦU : 1/6 sức nặng trên Địa Cầu, 1kg ở Địa cầu sẽ chỉ còn nặng 166g tại Nguyệt Cầu. Một người cân nặng 80kg tại Địa Cầu sẽ chỉ còn nặng 12 kg nếu đặt chân xuống Nguyệt Cầu.

KHOẢNG CÁCH GIỮA NGUYỆT CẦU VÀ ĐỊA CẦU :

— Tối đa : 409.000 km

— Tối thiểu : 360.000 km

— Trung bình : 384.403 km, nghĩa là 30 lần chu vi của quả Địa Cầu mà bạn ngọc đang ngự trị.

GIANG THANH BÌNH (Sao Lục)

anh chi yêu đầu

truyện dài ĐÌNH TIỀN LUYỆN

— Domaine hả, người nữ tu trẻ đưa tay chỉ về hướng phía bên trái nhà thờ, ông đi lối này, hết con dốc kia rồi hỏi thăm thêm, chứ thực ra khó mà nói cho ông rõ để ông có thể tự tìm tới được.

— Thừa sơ chắc xa lắm?

— Không, ông có thể đi bộ tới được nếu không tiện xe.

Tôi cảm ơn người nữ tu áo trắng khăn xanh dễ thương nọ.

Lòng tôi hồi hộp quá. Nơi em ở sẽ êm đềm như một thiên đường hay chỉ là một nơi công trường cao như ngục tù vây hãm tuổi chim muông nhậy nhót của em?

Tôi cúi đầu chào người nữ tu trẻ với lời cảm ơn rồi thông thả bước đi. Bây giờ, trên con đường này, chẳng còn là những ngọn me chụm đầu vào nhau, cũng trong buổi sáng chủ nhật nhưng không phải là những buổi sáng chủ nhật của ngày nào tôi thường đến với Chi, với kẹo ngọt lóc xóc trong túi, hơn hớ với rộn rã ngập hồn. Trên con đường tôi đi, nghe đã tưởng tưởng thành lầm vậy, cũng là ở cuối con đường kia tôi tin là có Chi dù em chưa biết đời, nhưng bây giờ tôi đã nghe có chút gì xót xa.

Mẹ Chi hiện ra ở đầu con dốc kia, trong màu áo nâu của củi gỗ, bà chặn đường:

— Em đi đâu vậy Huy?

— Cháu đi tìm em Chi.

— Sao em lại làm vậy?

— Tại cháu nhớ em ấy.

— Nhớ à, mẹ Chi cháu mày, đáng lẽ em không nên xử sự như thế mới phải.

— Tại sao không, tôi mím môi, bác đừng dẫm lên sự chân thành của cháu.

— Tôi tưởng em hiểu những gì tôi đã nói với em một lần rồi chứ.

— Nhưng bác không hề hiểu cháu.

Mẹ Chi cúi đầu, giọng chùng hẫ xuống:

— Em Chi còn nhỏ mà Huy.

— Vâng, cháu biết và cháu luôn nhớ vậy.

Tôi vượt con dốc, đi vào những hàng thông vút cao cành lá đan lấy nhau hai bên đường. Màu xanh lá cây là một màu chính của bức tranh vĩ đại về thành phố này. Cũng có những màu đỏ của các mái ngói và những bờ tường trắng của các ngôi biệt thự nổi bật lên. Và màu trời luôn là một màu khói om lầy tất cả thiên nhiên. Tôi cười một mình khi nhớ tới vài mẩu kỷ niệm ngày nhỏ, cũng không xa gì vài ba năm trước, tôi đã lang thang từ buổi sáng, qua một buổi trưa trên những con đường vắng lên dốc xuống dốc của thành phố này. Tôi vừa đi vừa ngậm cái harmonica thổi vang lừng một khúc đường vắng, ngồi lại ở gốc thông già nào đó và mơ tưởng một vài điều thú vị có thể bất ngờ xảy đến trong đời mình. Nhưng đã không bao giờ tôi nghĩ tới một ngày tôi có Chi và lang thang cũng trên những con dốc ở nơi đây. Làm sao biết được. Nhớ một ngày nào đó tôi trở lại, cũng lang trên lối cũ, có thể không còn gì để mộng tưởng nữa, như tôi đã mất Chi chẳng hạn. Đời buồn biết mấy khi biết mình chẳng bao giờ có lời hẹn. Đời tủi biết mấy khi biết mình chỉ là con số 1 bơ vơ. Tôi cúi xuống lượm một cành cây khô bên đường tung lên trời, những vòng tròn vẽ ra trong không rồi cành cây khô rơi gẫy vụn dưới chân. Quả thực tôi cũng chỉ là một đứa con trai còn nhiều ngờ ngẩn.

Ở một khúc quanh tôi thấy một người con trai và một người con gái đi bên nhau, cách tôi một khoảng xa. Họ đi thật chậm nên tôi mới không thể nhìn thấy họ trước đây, hay họ mới bước ra từ một ngôi biệt thự nào đó bên đường này, có thể. Cũng có thể họ mới dự thánh lễ buổi sáng chủ nhật với nhau, ở nhà thờ Chánh tòa về. Người con trai mặc áo len màu nâu cổ cao bề xuống, người con gái khoác chiếc áo măng-tô màu xậm, cổ có quần thêm khăn len màu đỏ một đầu bỏ rơi trên vai sau với mái tóc đen nhánh. Họ đi bên nhau những bước nhỏ và những bàn tay ủ sần trong tay nhau. Tôi gọi thầm, Anh Chi, Anh Chi. Và bỗng thấy tuổi mình run rẩy, lạnh quá đời.

— Anh Huy nè.

— Dạ.

— Ngoan ngoan nhỉ.

Chi phì cười khi thấy tôi khoanh tay. Chúng tôi nửa ngồi nửa quỳ ở một bờ cỏ non ngoan như hai con chim sẻ riu rít bên nhau buổi sáng. Buổi sáng làm những ngọn cỏ hồng lên màu hạnh phúc. Chi đặt hai bàn tay nhỏ bé lên đầu gối tôi:

— Anh Huy nè, thí dụ như mười ngón này là mười ngón thương yêu thì anh thương Chi mấy ngón ?

Tôi nắm trọn lấy cả đôi bàn tay của Chi mà siết chặt, siết chặt đến nỗi làm Chi đau đớn khóc oà lên ôm lấy tôi. Nín đi em, tôi dỗ dành, nín đi em. Nhưng tôi đã cùng ôm em mà khóc. Những giọt nước mắt tưới xuống làm cao cổ cây. Và cổ cây lớn khôn.

Tôi nhớ một lần Chi đã kể lại em mơ thấy chúng tôi ngồi bên nhau như vậy, nhưng câu trả lời của tôi chỉ là bẻ cong một ngón tay út, mà em tức tưởi khóc không thôi. Em mơ chi mà ác quá, tôi trách móc khi nghĩ lại. Bây giờ chẳng phải là để em mơ nữa, tôi đã tung hệ tất cả, cả tương lai nếu cần, để là một sự thực tôi có em.

Hai đứa con trai nhỏ vừa đuổi nhau vừa cười lớn tiếng chạy ngược về phía tôi. Tôi chặn đường đứa chạy trước và đứa chạy sau lập tức bắt được bạn. Chúng bỏ trò chơi, ngó tôi. Tôi hỏi :

— Nhỏ biết lối tới Domaine không ?

— Domaine hả ?

Một đứa hỏi lại. Tôi vội gật đầu :

— Ừ.

— Em không biết.

Hai đứa rú lên cười rồi vùng bỏ chạy tiếp tục với trò chơi đuổi bắt nhau. Tôi nhún vai quay lại với con đường của mình. Hai người đi trước mặt tôi hỏi nãy giờ đã rẽ một con dốc khác, có những bậc đá để xuống một dãy nhà xây đồng kiểu nhau theo lối một cư xá, họ dắt nhau, cùng đầu với nhau cười nói nhìn rất dễ thương. Tôi lại gọi thầm, Anh Chi, Anh Chi với đôi bàn tay lạnh ngắt.

— Nếu em biết có một ngày anh đến.

— Thì em sẽ đợi.

— Anh sẽ đến vào buổi sáng.

— Lúc vườn tâm hồn em vừa nở những nụ hồng đầu.

— Anh có gì để tặng em.

— Đừng khách sáo.

— Với đôi bàn tay trắng chúng ta vẫy chào nhau.

— Và chúng ta nắm lấy nhau.

— Anh sẽ tới em vào buổi chiều.

— Đừng là buổi chiều vì chiều mau sụp tối.

— Anh sẽ có những vì sao.

— Đừng là những vì sao vì sao sẽ vỡ thành những giọt nước mắt.

— Anh sẽ có những kỷ niệm.

— Ích gì anh vì kỷ niệm chỉ là vết cắt xót xa đau.

— Anh sẽ có những lời hẹn lâu.

— Đừng anh, mơ tưởng gì nhiều cho khổ.

— Thế anh có gì ?

— Một nỗi buồn.

— Ừ, một nỗi buồn, chẳng giữ được nhau.

Im lặng lâu lắm, tôi và Chi tưởng như nghe rõ hơi thở của chính mình. Chúng tôi cùng lớn thêm một chút để cái những câu nói nghĩ ngợi vào tuổi nhau.

— Em Chi à,

— Dạ.

— Nếu em biết không có một ngày nào anh sẽ đến.

— Thì em vẫn đợi.

Tôi hôn lên trán Chi. Cám ơn em. Anh được hạnh phúc quá.

Bây giờ chúng tôi đi bên nhau, cười đùa bên nhau. Chi giang rộng hai cánh tay :

— Nếu em là chim trời.

— Thì anh không là một cái ná ?

— Chi vậy ?

— Một cái ná độc ác có thể bắn chim trời sa rụng.

— Không, anh chỉ xin làm một nhánh cây.

— Chi vậy ?

— Để đêm chim về đậu ngủ ở đấy.

— Nhưng nếu em là một bông hoa bé tí mọc trên chót vót đỉnh núi.

— Thì anh sẽ làm một tiểu phu tiểu pha cả đời mình đi tìm thứ hoa

lạ đó.

— Nhọc công nhỉ, đáng gì đâu anh.

Chi ngậm hờ ngón tay trở giữa hai hàng răng để nghĩ xem mình sẽ là một cái gì thật lạ lùng. Chi reo lên :

— A, em sẽ làm một cây kim, mà cây kim rớt xuống biển cơ.

— Khó ời !

— Khó chứ, ai mà mò kim dưới đáy biển bao giờ.

Tôi không thua được :

— Anh sẽ làm một cây kim thứ hai, cũng rớt xuống biển.

— Làm sao tìm được em ?

— Nếu sống cùng một kiếp, sống riêng một cõi thì trước sau gì cũng gặp nhau.

— Mà gặp nhau chi vậy ?

— Để giảng toán cho những người bí lù chứ để chi.

Chi vùng vằng. Tôi phải vội nói thêm :

— Và để bóc giấy bóng kẹo cho những người ưa đặng miệng vì thuốc lá nữa.

— Hứ...

Chi cười to với ý nghĩ mới :

— Rồi, nếu em sẽ là một con sâu, con sâu róm ấy nha anh, xấu xí ghê tởm. Nó bò tới anh cho anh quăng sách vở mà chạy.

— Em Chi ơi, tôi cúi xuống trên mái tóc mềm của cô bé, anh sẽ là thời gian. Vì sau một thời đầy đọa sâu róm sẽ hóa kiếp thành bướm. Rồi anh sẽ là cái vọt chạy theo em mà « vọt » em một cái.

— Nhẹ nhẹ thôi nha anh, nhớ đau em.
 —Ừ, thật nhẹ thôi.
 — Rồi em có bị ép vào cuốn tự điển không?
 — Không.
 — Chứ để em ở đâu, nhớ em bay đi thì sao?
 — Thì cái vọt lại đuổi theo nữa.
 — Rồi em lại bay đi lần nữa?
 — Anh sẽ có một sợi chỉ cột em vào.
 — Không đâu đấy.
 Chi xụ mặt xuống:
 — Em không thích. Em không muốn anh có sợi chỉ.
 Tôi dỗ dành cô bé:
 —Ừ, anh ném sợi chỉ đi.
 — Thế rồi em ở đâu?
 — Anh cũng chẳng biết.
 Chi cười:
 — Em bay nữa.
 Tôi cùng cười:
 — Thì cái vọt lại đuổi theo nữa.
 — Em bay hoài bay hoài bay hoài...
 — Cái vọt cũng đuổi theo hoài theo hoài theo hoài...
 — Mỗi cánh quá anh ơi...
 —Ừ, anh cũng mỗi tay nữa.
 — Đứng nguyên một chỗ nhé anh, em sẽ buông cánh buông cánh cho rớt xuống cái vọt. Chà êm ái quá!
 Chi và tôi cùng cười rộ, vui vẻ. Chi nói to:
 — Bây giờ tôi là Anh Chi.
 Tôi đáp theo liền:
 — Và tôi là anh Huy.
 Chi đổi giọng, nho nhỏ bên tai tôi:
 — Anh Huy ẵm em đi anh Huy.
 — Ờ..
 — Thiệt mà, Chi vọt vỉnh, anh Huy ẵm em Chi đi.
 Tôi ngó sững Chi một giây và tôi biết mình phải chiều Chi thật. Tôi cúi xuống bế thốc Chi lên. Cô bé cười khúc khích, thích thú:
 — Em nặng không anh?
 — Bằng một cái kẹo.
 — Em được nhìn thẳng lên trời mà không phải cúi cổ thích quá.
 — Em thấy gì?
 — Mây.
 — Gì nữa.
 — Và mây.
 — Anh tưởng em thấy thiên đường chứ.

(Còn nữa)

trò chơi bằng tim • lê miên tường

(Tiếp theo trang 21)

tôi câu nói nửa vui nửa thẹn:

— Không được đâu. Không được đâu. Anh khôn thấy mờ.

Tuy « không được đâu » và « anh khôn thấy mờ », nhưng sau đó vài ngày, lúc đưa truyện cho Vân, tôi nhận được một tờ giấy pelure xanh xếp tư gói sợi tóc và mấy giòng chữ viết bằng mực tím: Vân soi mặt trong những chiếc bong bóng nước cổ lựa tìm một sợi tóc dài nhất. Tuy đau ghê gớm nhưng Vân cũng không ngán chi hết, vẫn « nhỏ » cho anh, Tóc-của-Vân-là-Vân-đó. Một cây-triết-lý đây.

Tôi giữ sợi tóc. Và từ đó trong cung cách đối đãi, tôi rất đặc biệt với Phù Vân. Ngày nào cũng phải nhìn cây-triết-lý. Ngày nào cũng phải nghe cây triết lý hét hò ca hát tùm lum. Một lần khác, gặp ở lễ nước cũ, Phù Vân lại nói với tôi về sợi tóc.

— Ờ. Cho đi thì phải cho lại chứ.

— Không được nói là « cho ». Phải nói là « tặng ». Cung tặng dâng

hoàng.

— Tặng cũng được.

— Vân muốn tôi tặng cái chi?

— Minh nhận của « thiên hạ » cái chi thì tặng lại « thiên hạ » cái đó.

— Một sợi tóc?

— Chứ gì nữa.

— Trời đất. Con trai ai lại đi tặng tóc bao giờ.

— Mặc kệ. Ta thích thế.

— Muốn mấy sợi đây? Trăm sợi nhé?

— Một thôi.

— Muốn khi nào lấy?

— Ngay bây giờ. Kẻo nguội.

— Thôi. Cho khát đi.

— Khát đến bao lâu?

— Hồi nào ra tiệm hót tóc tôi sẽ kêu Vân theo.

— Chi vậy?

— Theo hốt tóc về chứ gì nữa.

Dĩ nhiên là Vân phải cười. Tôi cũng cười. Bọn tôi có tài đùa. Một chuyện quan trọng nhất, cũng đùa được. Cứ cười một tiếng là hết cả mọi bi thảm, buồn rầu, nghiêm trang, hệ trọng. Tôi thường nói với Phù Vân: cứ cười một ngày đúng ba lượt, trong một năm sống, ta trẻ lại được gần bốn tháng.

Phù Vân cũng thích thế bởi tính Vân rất trẻ con. Một lần khác, đi chơi về, vừa bước lên cầu thang tôi đã nghe ở phòng Vân vang ra những tiếng một hai một hai bên phải quay bên trái quay, trước bước nghiêm chào

nghiêm chào, tôi vội ngừng lại. Chuyện gì đây? Vân đang làm chi trong phòng? Mấy hôm trước Vân bị ốm vì dịch cúm nằm liệt giường liệt chiếu sao giờ này nói chi ồn ào?

Tôi kêu một đứa em của Vân ra hỏi. Nó nói:

— Chị Vân đang tập « quân sự ».

— Cái gì?

— Tuần nay chị Vân không học chữ.

— Sao thế?

— Mấy lớp đệ nhị cấp của trường thành lập xong Liên đoàn phòng vệ hậu phương nên chị học quân sự.

— Rồi sao?

— Học đã được ba ngày. Chị Vân đau nên không đi được. Ba có làm đơn xin phép.

— Sao nữa?

— Nghỉ mới ba hôm, chịu không được, hồi sáng chị Vân nèo nẹo đòi ba chở đến tận nơi bạn bè chị đang học cho được.

— Chị Vân cũng học « quân sự »?

— Dạ. Bây giờ chị đang « dợt » lại ở trong phòng.

— « Dợt » lại hả?

— Dạ. Chị nói vài bữa nữa đi diễn hành một hai một hai.

— Kêu chị Vân ra đây.

— Dạ.

Đứa bé quay đi. Phù Vân lộ mặt ra ở khung cửa với mồ hôi chảyбет tóc trên trán. Với khuôn mặt tái xanh.

— Ê. Hỏi gì thế?

Tôi la lên:

— Muốn mau-về-chầu-tiên-tổ hả?

— Cái gì?

— Muốn một hai một hai thì đợi khỏi bệnh đảm đơn vô lính mà một hai trước bước sau quay.

— Kệ người ta.

— Vô nghĩ đi và chiều không được một hai một hai nữa.

— Ghê chưa.

— Mau. Không có cãi.

Tôi hét lên thực sự giận dữ. Phù Vân biết tôi đã quyết liệt quá nên chực khóc. Và sau khi trở vô phòng Vân nói lí nhí:

— Làm tàng. Ta tập « quân sự » mà cũng cấm.

Tôi bật cười vì tính trẻ con của Vân. Nghe tôi cười, Vân lầm bầm thêm:

— La người ta rồi còn cười nữa chứ. Để coi.

Tôi bỏ về phòng.

Những ngày sau đó, khi đã khỏi bệnh, Phù Vân quyết lần tránh tôi bất kỳ ở đâu. Ở trường học. Ngoài đường. Trong tiệm sách. Trước mặt nhà thờ...

Tôi chắc là bởi lý do hôm tôi cự với Phù Vân ở phòng. Ngoài lần đó ra, tôi thấy tôi chẳng có lần nào khác nói lớn tiếng với Vân cả. Tuy thế, tôi vẫn cảm thấy sao sao bởi những lần tránh tôi, đôi mắt Vân buồn quá. Buồn đến độ tôi đâm ra lo sợ vợ vờ vờ và chẳng dám diễn tả sự lo sợ bằng một biến cố không may. Tôi nhất quyết phải hỏi Phù Vân cho ra lẽ.

Cho tới một hôm, buổi chiều, mưa, tôi xách ấm xuống lấy nước đun nấu pha cà phê, tôi gặp ba Vân đang hí hục phá đục những lớp xi măng cũ. Tôi hỏi:

— Bác làm chi thế bác?

Trả lời:

— Tôi đục lại ăng nước.

— Để chi thế bác?

— Để coi cho tử tế một chút. Lại nữa, để hôm nào khách bên nhà trai đến « ăn hỏi » cháu nhỏ ở nhà, trông vào họ khỏi chê.

— Ăn hỏi ai thế bác?

— Thì cháu Vân đó.

— ...

— Bữa nào mời cậu uống chút rượu nghe.

Những chiếc bong bóng do đường nước từ máng xối chảy xuống tạo thành đang vỡ tan dần trong phuy nước tràn đầy. Nước tràn chảy xuống cùng rác rưởi sâu bọ tập trung đầu khe mương đang dần dà trôi ra ống cống cái ngoài đường đầy ngập.

Có những trò chơi bằng tim óc máu huyết lúc đem vào cuộc người không mặc cả đắn đo. Tình yêu khác với sông bãi. Như trời mưa. Mưa cao nguyên buồn bã. Có bao nhiêu lần trời đã mưa? Có bao nhiêu chiếc bong bóng đã vỡ? Có bao nhiêu đứa con gái đã bỏ cuộc chơi dương thế theo chồng? Có bao nhiêu sợi tóc đã trao? Có bao nhiêu mộng đã chìm?

Những câu hỏi lơ lơ ngơ lơ ngơ. Và bởi không muốn lơ lơ ngơ cho nên tôi không có lời đáp. Chỉ có một lời đáp duy nhất thì Phù Vân đã chẳng muốn nghe.

Tôi đã cho Vân những gì? Vân đã cho tôi những gì? Không là gì cả của nghĩa nhận và cho.

Bởi vì, cuối cuộc, trò chơi đã chấm dứt, Phù Vân đã ở một đời riêng định phận.

LÊ MIÊN TƯỜNG
(Blao, 27.10.1972)

NGUYỄN TUẤN ANH

TRẦN THỊ THANH THỦY (BMT)

1— Dùng xà bông Dermacid, thuốc PH22 hay dung dịch Denisoline để rửa mặt hàng ngày các mụn trứng cá sẽ lặn dần.

2— Vì lý do nghề nghiệp cháu phải chú mục vào những đường kim chỉ cho nên hay nhức đầu và lóa mắt. Tạm dùng Dolviran, Alg/B hay Pyrèthane, dầu cá viên (Mayocod). Khi có dịp phải tới ngay một BS nhãn khoa để nhờ đo thị lực.

BÙI QUÝ HIỆP (Saigon)

Tôi nghĩ là bạn bị yếu gan cho nên hay bị ngứa ngoài da. Bạn có thể dùng Cholagol, Allergina hay Périactin. Rửa mặt bằng PH22 rồi sau bôi Crème Phénergan vào các chỗ ngứa. Tạm kiêng cá biển, tôm, cua trong vòng 06 tháng.

LÊ (Phan Thiết)

1— Cháu nên uống Hémagène Tailleux hay Méliomène cho đường kính được điều hòa. Sau vài tháng

nếu không thấy kết quả nhớ cho chú biết để thay thuốc khác.

2— Dùng PH22 hay Sacnel để rửa mặt cháu sẽ vừa ý.

TRẦN THỊ THANH VÂN (Cần Thơ)

Chú rất cảm động khi đọc những lời hiếu thảo của cháu lo lắng cho hai bậc sinh thành.

1— Cứ theo cháu tả chú nghĩ là bệnh của ba cháu đã tới thời kỳ đau tim nặng vì ông nghiện rượu quá lâu đời. Hơn nữa chứng nghiện rượu đã làm gan, ruột của ông bị hư, gây ra những rối loạn lở loét ngoài da. Tốt hơn hết nếu gia cảnh quá nghèo cháu nên đưa ông vào nằm Bệnh viện Thủ khoa Nghĩa cho đỡ tốn.

2— Cháu mua Biphédrine Aqueuse để nhỏ mũi cho má cháu và khuyên bà uống thêm Aspirine. Phải chích thêm Naïodine Vitaminée cho lưng khỏi đau nhức. Dùng trong một thời gian ngắn Delta Cortril (4 viên trong 1 ngày) sẽ có kết quả tốt.

3— Khuyên chị cháu gắng tránh táo bón. Mua Pyrèthane để dùng sẽ bớt nhức đầu.

MỘ DUNG PHỤC (Gia Định)

1— Hai cục hạch nhỏ mà em sờ thấy ở ngực chỉ là hạch chuồng báo hiệu tuổi dậy thì. Không có gì đáng lo ngại cả. Ít lâu sau tự nhiên em sẽ thấy chúng biến mất lúc nào không hay.

2— Bị lác, bôi thuốc đã khỏi da ở chỗ đó sẽ thâm lại vì tác dụng đốt cháy của thuốc. Không có cách gì cho hết. Vả chăng miền da háng luôn luôn đen hơn các phần khác của cơ thể.

3— Em hơi gầy. Có thể uống thêm dầu cá viên (Sevenssea, Lyon

B12 cho mập hơn. Chiều cao của em còn tăng thêm trong một thời gian khá dài nữa vì lẽ năm nay em mới 16 tuổi.

ĐÀN THANH

Cháu phải đi BS ngay để khám tổng quát : thử máu, nước tiểu, chụp hình tim, phổi v.v... Còn ít tuổi mà đã quá suy nhược như thế thực không thể nào trì hoãn được. Chính vì suy nhược cho nên mắt bị thâm quầng. Tạm uống Activarol hay Pé-activan hoặc Biotone.

NGỌC TỬ TUYẾT (Quảng Ngãi) và TRẦN VĂN CUÔNG (Saigon)

Xin xem câu trả lời số 2.

1— Da ngăm ngăm đen ở nam thanh niên biểu lộ rõ ràng nam tính, và sự cường tráng theo chú và theo quan niệm mới ngày nay trên toàn thế giới. Tốt hơn hết cháu đừng nên thắc mắc lo tìm cách chữa.

2— Cháu có thể uống Teinture De Belladone, Génatropine hay Prantal hoặc Pro-Banthine cho bớt mồ hôi. Phải chụp hình phổi xem có bị lao không ? Thuốc Solucamphre vượng tim cũng rất tốt. Thoa tay chân bằng cồn pha long não rồi sau thoa hỗn hợp bột.

— Amidon	} aa 25
— Sous Nitrate De Bismuth	
— Talc, Oxyde De Zinc	} aa 25
— Tanin	
— Alun	} aa 1

VŨ THỊ QUỲNH (Thủ Đức)

1— Muốn có thân hình cân đối cháu phải năng tập thể dục thể thao như bơi lội, leo dây, đánh võ cầu. Nhớ ăn uống cho điều độ nhất là tiết chế việc uống nước cho bụng

bé bớt. Kiêng mỡ, điều cần là phải kiên nhẫn.

3— Đồ lạnh, đồ chua hay tắm rửa đều không gây hại trong kỳ kinh.

3— Buổi tối tắm còn được, hướng chỉ là gội đầu.

NGUYỄN THUY LONG (Diên Khánh)

1— Dùng PH22 để rửa hàng ngày, uống thêm ít viên TT Mycine các mảng mụn em tả sẽ lặn đi nhanh chóng.

2— Tới bệnh viện công nhờ giải phẫu phần da thừa vừa không tốn tiền, vừa không mất thì giờ vì có thể được cho xuất viện sau 48 giờ.

NGÔ MẠNH ANH TÔNG

Chính những hình ảnh thiếu đứng đắn đó là thủ phạm gây ra tình trạng bất ổn tâm thần của cháu. Cần phải thủ tiêu chúng gấp và cố gắng nén tính tò mò. Theo chú, cháu còn quá trẻ (18 tuổi) vậy nên chú tâm vào sách vở hoặc giải trí như đi câu bắn chim, đá bóng.

PHƯƠNG LY (Đà Lạt) và

TRẦN THỊ THOẠI TỬ (Ba Xuyên)

Xin xem câu trả lời số 1.

1— Cháu có cô bạn thật tồi. Ai lại xúi bạn bè uống dấm để gây bao giờ. Cháu phải ngưng hành động rồi đại ý ngay vì rất có hại cho cơ thể, đồng thời tuyệt giao với cô bạn quý hóa đó.

Bớt ăn, nhất là uống ít nước, kiêng đồ mỡ trong ít lâu sẽ xuống cân. Có thể dùng thêm Lypolysine F, trong một thời gian.

2— Tim cháu yếu hoặc huyết áp quá thấp nên hay bị chóng mặt. Tạm uống Tonicorine và chích Hept-A-Myl.

NHỮNG BÔNG QUI CHO MÙA LẬP ĐÔNG

SAO HỒNG

Mưa rắc những hạt nhỏ thật nhỏ xuống những cánh màu vàng của bụi bông qui bên khung cửa sổ cũng nhỏ như những tai bông. Tôi đứng đó chờ mưa tạnh — mà mưa mùa này thì hình như không ngừng dứt. Cứ mưa dai dẳng — âm thầm không biết sự chờ đợi của một ai nếu cơn mưa đi dứt. Tôi nhìn lại đồng hồ lần nữa. Hai giờ kém năm. Trưa rồi chắc nhỏ Hiện ở nhà đã không chờ nữa — vẫn đứng sau lưng tôi thật gần — tôi có thể nhìn thấy vai áo len xanh của Cung.

— Em muốn về lắm sao?..

— Ừ! Bỏ Hiện ở nhà lúc này em thấy ngại.

— Cũng được. Nhưng chờ mưa tạnh hẳn. Chờ mưa tạnh hẳn. Tôi cũng muốn vậy cho sự chờ đợi của Hiện — nhưng tấm lòng tôi và tấm rào mưa thì trùng hợp hơn. Tôi chưa muốn về với Hiện — với đứa bạn gái ở phòng đối mặt. Tôi chỉ tay về thật xa.

— Ở đó bông qui có nhiều quá anh.

— Rừng qui đó mà. Anh Minh vẫn bảo vậy.

— Nãy giờ em quên. Anh Minh đâu anh.

— Đi phố từ sáng đến giờ. Chắc đi ciné với bạn.

Những bông qui gần cánh tay tôi hơn có vẻ không ướt mưa bằng những cánh xa. Mái nhà che khuất một chút. Tôi nhìn nó rồi quay lại nhìn Cung. Em có vẻ là cánh qui đó và mái nhà là anh. Tôi nói thế bằng mắt với Cung cũng trả lời bằng mắt. Anh sẽ là mái nhà cho cánh qui trú mưa nhưng

thỉnh thoảng nên có chút gió cho mưa vào cánh để qui cảm thấy lạnh lạnh... Tôi nheo mắt một tí xiu bên trái và thấy Cung trả lời một tí xiu bên mắt phải đối diện. Hai cánh mắt bắt tay thật chặt và không rời.

— Nếu em được ở đây có lẽ em nổi tiếng.

— Về cái gì?

— Về thơ.

Cung cười ôm vai tôi.

— Em tôi thì sĩ mà tôi không hay.

Nhẹ nhàng tôi nắm chặt lấy vai tôi — hay tay Cung? Một cơn gió thổi qua, bông qui lung lay, và tôi rùng mình. Gió mang thật nhiều hơi lạnh. Mùa lập đông, sắp Tết. Sắp hết những cái cũ để chờ đợi một cái gì mới hơn, đẹp hơn. Tôi nhớ cô bé Thủy lúc sáng vừa gặp tôi đã vui vầy.

— Sang năm chị làm cô dâu chị nhé!..

— Ai làm thế bao giờ?

— Sao vậy?

— Thì tiền đâu mà làm — nhà đâu mà ở và chồng đâu mà có!

— Chị xạo nhé!

— Cái gì?

— Tiền bố mẹ, nhà thuê. Và anh Cung sờ sờ đó!..

Tôi cười chịu sự láu lỉnh của Thủy. Cung cũng tí xiu nào đó khen cô bé lém như chú sóc. Và giờ thì tôi gặp, cũng vui vui khi nói chuyện với Thủy. Có lẽ đó là cái mới tôi chờ đợi cũng nên. Tôi nghĩ đến màu hồng thay vì màu qui vàng trước mặt. Mắt nhìn thấy cả lộng lẫy bằng hạnh phúc riêng tây. Tôi cười, tìm kiếm mắt Cung tròn và đen.

— Em nghĩ gì đó!

— Em nghĩ đến những ngày tới.

— Có anh không?

Tôi lắc đầu ba xạo. Cung cười. Em nói dối như thỏ, em lém lỉnh như cáo con...

— Cung này.

— Cái gì.

— Em muốn đứng giữa rừng qui.

— Chi vậy?

Tôi không trả lời Cung. Tôi đi ra cửa. Tôi về phía những cánh qui vàng, và vào trong đó. Lá xanh bông vàng ngập mắt. Tôi hưởng hơi của hoa và của mưa. Tôi quay mặt về Cung. Tôi bé xiu như cô bướm trắng tôi đang mặc màu áo tổng hợp của bảy màu khoa học mà giữa một màu vàng sáng mắt. Tôi nhìn thấy Cung vẫn đứng đấy, cánh cửa sổ mở hoài, mái nhà có vẻ ra xa hơn để che thêm một cánh qui vừa nở. Mưa rơi trên tóc những sợi dãn vào má nghe lạnh nghe vui. Cung vẫy tay với tôi. Tôi trả lời bằng đôi môi chum lại. Tôi vui với cánh qui trước mặt, hai bên, sau lưng và ngàn ngàn nữa ở thật xa. Và khi cơn gió to thổi đến. Cung chạy ra kéo tôi vào nhà. Tôi đứng run. Cô bướm đã biết lạnh và cần ghé một mái nhà cao, ấm, hạnh phúc. Cung đó. Cung hiền như mái nhà của tôi đứng dưới một cơn mưa nhẹ.

SAO HỒNG

1/2 nửa màu vai áo xưa

HẠ PHÚC TRẦM • NGUYỄN BẠCH DƯƠNG

nở một rìng bông trắng như sương
 ô chim nghiêng cánh rủ lên đường
 có nghe mưa rót bên thành cổ
 với chút tình tôi lạnh máu xương
 bọt mắt nửa màu vai áo xưa
 nàng còn đợi nắng giữa thu sơ
 gió run lá biếc tôi run rầy
 chết cả mùa trăng ngọt đại khờ
 nàng đầy đời tôi đến tận đầu
 chiều tê buốt quá má phai màu
 ô hay nơi khúc đàn xưa cũ
 ai gảy sao mà tôi thấy đau
 nàng đầy đời tôi đi rất xa
 kìa xiêm kìa áo mắt môi qua
 ngã nghiêng bên trái tim ngừng đập
 gió cũng theo hương rụng mấy tà
 nàng đầy đời tôi đến chốn đây
 thu xanh ngần ngắt bến sông đầy
 đàn không reo nổi đàn im tiếng
 đàn đứt giây và tôi ngắt say
 đàn đứt giây mà mưa chẳng sang
 đêm tôi đã tắt khỏi mơ vàng

không trắng biêng biếc về hồ thủy
 nàng rót về đầu lệ chứa chan
 nàng rót về tôi gió mấy phương
 ô chim nghiêng cánh chết ven đường
 (hình như trong xác chim bé nhỏ
 còn tiếng đàn ai nhẹ dị thường)
 HẠ PHÚC TRẦM

đưa người về

đưa người về buổi ngọ thiên
 nắng đang trước mặt, bóng nghiêng
 sau người
 ven hồ ngọn cỏ còn tươi
 mà ta dường thề nụ cười héo khô
 đưa người về buổi hoàng hôn
 trong hang tiếng dế cũng buồn như
 ta
 hàng cây sẫm ngọn chiều tà
 nắng như lịm chết trong hoa cuối
 vườn
 đưa người về giữa đêm sương
 sáng mai đi chắc ta buồn xiết bao
 NGUYỄN BẠCH DƯƠNG

làm sao biết được • miên miên

(Tiếp theo trang 16)

— Sợ cái gì. Em là em của Anh. Ai làm gì em?

Tôi muốn nói cho Ngữ biết cái linh cảm và ý nghĩ của một người con gái như tôi, nhưng lại thôi. Ngữ bước lại chiếc gương nhỏ mắc trên tường chải tóc. Tôi nhìn thấy Ngữ mỉm cười trong gương. Và bất chợt Anh xoay qua đặt chiếc lược lên mái tóc rối của tôi. Tôi xô tay Anh ra ngượng nghịu:

— Kỳ quá Anh.

— Để Anh chải cho suông sê. Con gái đừng để tóc tai rối bồng bềnh này, hư lắm.

— Anh chải tóc em không suông đâu.

— Anh gỡ dần cũng suông mà.

Tôi nghe và uống từng lời nói của Anh, như buổi sớm mai nào tựa cửa nghe đôi chim hót líu lo trên ngọn cây sấu đông trước nhà.

Tôi cầm lại cái « sac », Ngữ bảo:

— Để anh đưa em ra xe.

— Thôi, Em về một mình được rồi.

— Cãi Anh giận.

Tôi lại phải tìm chào anh Đỗ. Anh vẫn giữ gương mặt cũ, miệng không há lớn:

— Vâng. Cô về.

Lần này, tôi thấy Ngữ cho xe chạy thậm chậm. Anh e dè dấn đi, dấn lại:

— Tuần sau lên Anh, có cái này hay lắm. Em không lên là em không thương Anh. Anh đón em ở chỗ cũ nhé.

Tôi nói rõ ràng:

— Em không lên được đâu, Anh đừng đón phiền lắm.

Ngữ quay lại ngó tôi không nói. Lúc xe quành vào một ngã rẽ vô ý tôi chúi đầu vào lưng Ngữ, thoáng hãi sợ. Và tôi chợt để ý khoảng lưng áo Ngữ bông lên như một chòm mây phiêu bạt. Cũng lúc tôi nhớ tới Dường. Sao tôi không chịu qua một lần nhà thờ Ba Chuông để thăm Dường? Bây giờ chắc Dường đang sửa soạn đi làm. Cái mũ trên đầu, bông mai đen màu chinh chiến trên ve áo. Dường oai hùng, cương nghị, nhưng đôi mắt to một mí buồn như mắt con gái. « Hôm qua, Anh tới chơi nhà người bạn. Anh ta ngắt cho Anh hai bông hoa lý và bảo—Cho cậu một cái và người yêu cậu một cái. Anh không có người yêu nên gởi hết cho em. Hoa lý thơm mùi tin yêu, bền chặt... » Làm sao em quên Dường được. Nhưng bước tới bên Anh như qua một nghìn trùng xa cách (!) Và em cảm biết em đang làm một thứ bướm đêm như Anh nói: Bướm đêm mê ánh sáng, nhưng không phân biệt được sáng đèn và sáng mặt trời. Có phải vậy không Anh?

Suốt con đường xe trở lại nhà, tôi để hồn mình lơ lửng. Đôi mắt Ngữ giống Dường lạ lùng, điều mà bây giờ tôi mới nhận thấy. Và tại sao cả hai

đều có vành môi dưới trễ sâu đầy kiêu ngạo. Có một sắp xếp nào đó không? Làm sao biết được! Giọng Ngừ ập ập: «Về viết thư ngay cho Anh nhé. Anh mong em có một đổi thay như Anh ước muốn... Và Anh chờ tin em.» Dương thì vẫn hy vọng «ngày mai đất nước thanh bình, Anh sẽ đưa em về quê hương thăm lại nấm mồ mẹ bên kia bờ sông Đáy». Dương ơi, Em chưa hề nói yêu Anh. Nhưng Anh là tất cả những nuôi nấng cho em lớn khôn. Anh còn dạy cho em biết thế nào là tình yêu người và tình yêu quê hương. Nên em vẫn giữ Anh trong tâm hồn mình, trên một chỗ cao thật êm đềm lặng lẽ. Làm sao Anh biết được? Mà Anh cũng chẳng nên biết chi nữa. Vì em chỉ thích nhìn mặt trời trong vỏ ốc của mình. Một vỏ ốc không bao giờ có hạnh phúc. Vậy thì còn mang nỗi hạnh phúc tới cho ai. Em chợt nhận ra mình mâu thuẫn quá lắm. Những ý muốn trên cột đời sống mình, mĩa mai đời sống mình chợt tan biến. Có phải: Đến tuổi trưởng thành tức là đến tuổi sống cô đơn? Em đang biết mình lớn, và em nghĩ em sẽ cô đơn mãi hoài...

Mây mùa đông xế chiều đang trở xám. Và gió chừng như càng gai lạnh thêm hơn. Tôi nhắm mắt với muôn vàn bối rối. Bây giờ quê hương nào đang chờ đợi tôi? Dòng sông nào dành để riêng tôi tâm sự? Ngừ ơi! Dương ơi! Em có phải là cánh chim non dại khờ thăm dò cuộc đời rộng lớn đó không?

Bánh xe lăn đi, lăn đi. Đôi mắt Dương, mắt Ngừ, vẫn bập bênh trên cao. Và tôi trở về một mình với quê hương hẹn ước.

MIỀN MIỀN

TRỊNH CÔNG SƠN TRỊNH CÔNG SƠN

2 tập nhạc mới nhất của TRỊNH CÔNG SƠN

- tự tình khúc
- khói trời menh mông

do NHÂN BẢN ấn hành, mẫu bìa của tác giả in offset 4 màu, đã phát hành trên toàn quốc.

(gồm tất cả những ca khúc do Khánh Ly hát trong băng nhạc KHÁNH LY HÁT CHO QUÊ HƯƠNG 4).

Đại lý liên lạc: Diên Hồng 66 Lê Lợi, Sóng Mỏi, Minh Phát, Mỹ Hạnh, Tỉnh Hoa, Lá Bối.

truyện dài DUYÊN ANH

Hoài không nói gì. Chàng nhìn khói thuốc tan biến trong gió lộng. Khói thuốc đã chẳng lững lờ bay như ở bãi biển Nha Trang, sáng sớm tinh mơ. Chưa quá nửa điều thuốc, Hoài liệng phần còn lại xuống ruộng. Và đứng dậy:

— Ta đi, Nhị.

Giờ này, quốc lộ đã bỏt cô quạnh. Xe hàng xuôi, ngược. Người ra đi và người về. Chia ly và đoàn tụ trên những chuyến xe. Chiếc Bridgestone nuốt xa lộ. Tôi phải mang kính và được áp một bên má vào lưng Hoài. Tôi không nhìn cảnh vật nữa. Cứ nửa tỉnh nửa mê mà đi. Với tiếng gió ào ào ru ngủ. Vòng tay tôi ôm chặt Hoài. Anh có thấy vòng tay em vừa đủ ôm một cuộc tình? Hay anh nghĩ cuộc tình là biển rộng, là trời cao, vòng tay người quá nhỏ, quá ngắn? Điều đó, em biết anh không thể trả lời em bây giờ. Bởi vì, bây giờ mùa hè trong anh (và cả trong em) nào đã đến. Mùa hè sắp đến. Mùa hè tuyệt diệu hay mùa hè thê lương trong lớp vỏ đợi chờ. Tôi mãi mê với những ý nghĩ. Ý nghĩ trên Thạch Kiều. Tôi nhắm mắt. Tôi nhìn thời gian bằng nắng trời dội xuống lưng tôi. Màu sắc dễ bắt nắng. Nắng yêu màu. Nắng thích chiếc áo màu đỏ nhạt của tôi. Và nắng đã làm da thịt tôi nóng muốn bùng. Như vậy, mặt trời đã qua lâu đầu ngày, đã bỏ xa tuổi thơ của mặt trời. Như vậy, sắp đến bãi biển Đại Lãnh.

Chiếc Bridgestone đang lao nhanh thì bỗng chậm hẳn và máy gầm gừ dọa nạt. Nó leo đèo Cổ Mã. Tôi chợt tỉnh, mỉm cười một mình. Và tôi gọi lớn:

- Hoài!
- Chi đó?
- Đến đỉnh đèo anh nên dừng lại.
- Để làm gì?
- Nhìn xuống.

Hoài giả vờ không nghe rõ. Hình như, chàng có vẻ ghét nhìn xuống. Chiếc Bridgestone cũ kỹ leo đèo một cách vất vả. Nó đã lên tới đỉnh đèo. Minh tôi nhìn xuống phía biển. Nước biển xanh lơ. Bãi biển trắng xóa, phẳng mịn. Bãi biển chạy vòng theo chân núi. Núi và biển thương nhau. Núi cao, biển thấp. Biển không nhờ sóng đầy tình thương của mình cho núi. Suốt đời, núi biển ôm mối tương tư. Núi chỉ biết trông cậy gió. Gió làm bão thổi những tảng đá lớn rơi xuống chân đèo, băng qua đường đèo, chổng chất và mắc kẹt chẳng thể gặp biển. Rồi núi trông cậy thời gian. Tuổi núi làm tình thương thiết tha hơn. Núi lớn bao nhiêu, tình thương biển nồng nàn bấy nhiêu. Núi gửi tình thương biển vào những cái mũi mỗi ngày mỗi dài ra biển khơi. Nhưng tình thương biển có gần gũi. Ở xa lắm, ngoài trùng dương. Và tình thương của núi và biển đời đời, kiếp kiếp thiết tha, nồng nàn. Nỗi cô đơn, niềm tâm sự của núi biển ta thường được nghe bằng thác gầm, bề động. Đó là biển Đại Lãnh. Bãi biển Đại Lãnh, người ta nói, đẹp nhất miền Nam. Những hàng phi lao không đều đặn, cây cao cây thấp, không thẳng tắp. Nhưng đã đủ đẹp. Cho hai người yêu nhau.

Bãi biển Đại Lãnh bắt đầu từ chân đèo Cỏ Mả và tận cùng ở chân đèo Cả. Cuối bãi, có một giòng suối từ lòng núi chảy ra. Nước suối trong vắt, mát lịm da thịt. Như nước suối tiên. Như suối mơ. Một cây cầu nhỏ bắc ngang giòng suối. Hãy gọi là cầu mơ. Tắm biển xong, du khách thường đến suối tắm thêm một lần. Hoài nói về con suối này cho tôi nghe. Chàng không ngừng xe trên đỉnh đèo. Chàng đang xuống đèo. Đèo không cao mấy nên dốc thoải. Xuống hết con dốc đèo là chúng tôi tới Đại Lãnh. Tôi gặp, trước tiên, ga xe lửa Đại Lãnh. Nhà ga huyện lỵ vốn đã buồn, bây giờ, lỗ chỗ những vết đạn trên tường, trên nóc, ga nhỏ Đại Lãnh nằm tương tự những chuyến tàu Saigon — Huế, Huế — Saigon còn buồn hơn. Đừng thêm nghĩ đến chuyện buồn. Tôi nhủ tôi thế. Hoài kiếm một hiệu ăn. Chúng tôi điếm tâm ngon miệng. Sau đó, Hoài gửi xe và chúng tôi xuống bãi. Bãi chẳng có ai. Không một dấu chân. Không một cọng rác. Không một vỏ đồ hộp Mỹ. Người Mỹ có thói quen lạ lùng là để lại những thứ họ đã hưởng thụ trên đất nước chúng ta. Để lại khắp nơi. Kể cả ở các bãi biển. Bãi biển Đại Lãnh vắng dấu chân người Mỹ. Nền còn nguyên vẹn.

Nắng vàng ửng. Biển êm. Nước biển xanh như da trời. Cát trắng lóng lánh cơ hồ sao đêm. Gió nhẹ. Gió đủ làm lay động hàng phi lao. Gió đủ gây tiếng thầm tình tự. Chúng tôi, hai đứa, đi trong cảnh mộng đó. Cảnh mộng ban ngày. Đã có một cõi biển sớm mai. Đang có một cõi biển trưa nắng. Sẽ có một cõi biển chiều hôm. Tưởng tượng đứng trên đỉnh đèo Cỏ Mả nhìn xuống bãi biển Đại Lãnh lúc này. Tưởng tượng đi. Và sẽ thấy hai bóng nhỏ bé gần gũi nhau giữa nơi mênh mông, bát ngát. Đó là hình ảnh tuyệt vời.

— Nhị...

— Dạ.

— Em nghĩ gì ?

— Nghĩ rằng anh nên làm một bài thơ tình trên cát.

— Trên lớp cát trắng ngần kia đã là những bài thơ của nuôn đời. Em biết không, những chàng nhạc sĩ phi lao đã phổ nhạc vào thơ và họ hát suốt ngày, suốt tháng, suốt năm. Nhạc và thơ, ở đây, ta chỉ mơ hồ cảm. Thêm một bài thơ của anh, cảnh tượng sẽ trở nên tầm thường, dù là viết trên cát.

— Em nghĩ lại nhé ?

— Nghĩ đi.

— Nơi đây, em không bao giờ đến lần thứ hai nữa.

Hoài khoác tay lên vai tôi :

— Không có người con gái thứ hai như em, trên đời. Em là tiểu thuyết, hiểu chưa ?

— Em là bóng mây.

— Em là gái Liêu Trai mới đúng.

— Không, em là hoa quỳnh, bạn em bảo thế.

— Thực ra, em là khói sóng.

— Và anh là biển sớm.

Chúng tôi đi trên cát trắng. Đi từ đầu bãi và định đi đến cuối bãi. Đội nắng mà đi. Cơ chừng tóc tôi sẽ bị nắng đốt ? Tôi không ngại nắng. Nắng không thể làm tóc tôi ứa héo. Tôi ngại một điều chỉ cách tôi một sợi tóc. Chính điều ấy sẽ làm nắng hắt đốt ứa mái tóc tôi. Và điều ấy, làm sao tôi biết chắc ? Làm sao tôi đề phòng ? Làm sao tôi cự tuyệt nếu nó xảy ra như một vết đau êm ái ? Hai đứa tôi, Hoài và Nhị, in những dấu chân trên cát trắng của bãi biển Đại Lãnh. Tôi không nhìn lại nhưng tôi tin rằng những dấu chân còn nguyên vẹn, rất đẹp. Những dấu chân sóng không nở cuộn trôi. Đề ai xuống bãi cũng tưởng dấu chân của đôi tình nhân gặp nhau ở đây và đã cười hạc bay lên trời. Họ sẽ nhìn trời. Và tôi hy vọng, lúc đó, có đôi hạc trắng bay ngang.

— Nhị ạ, em mỗi chân chưa ?

— Chưa.

— Em có biết chúng mình đã in bao nhiêu dấu chân trên cát ?

— Vô cùng.

— Chúng mình điên ?

— Anh lầm rồi, Hoài ơi ! Chúng mình tiên. Không ai cắt công tới đây để in và đếm dấu chân cả.

— Chúng mình là con nít.

— Ai cũng trở thành con nít, nếu họ là chúng mình. Anh đã nói cho em nghe về giòng suối, cây cầu ở cuối bãi này, ở chân đèo Cả. Muốn đến chắc không khó gì. Thạch Kiều sẽ mang chúng mình tới. Anh lại vừa nói chúng mình là con nít. Em là con nít, Hoài nhỉ ? Em không muốn tới cuối bãi đâu. Hãy để giòng suối là nơi em mơ ước đến và khó lòng đến, Hoài nhé ! Anh chả đã nói với người chủ thuyền « Chúng tôi muốn đi, không muốn đến » là gì ! Vậy chúng ta chỉ đi Đại Lãnh và dừng đến giòng suối dưới chân đèo Cả.

Hoài im lặng. Chàng điu tôi về phía rừng phi lao. Chúng tôi ngồi dưới gốc một cây phi lao, nhìn ra biển xanh mênh mông. Hình như, có lúc, tôi dựa đầu vào vai Hoài ngủ đi trong tiếng ru thân ái của nhạc phi lao...

Chương bảy

Nếu bắt tôi tả cảnh bãi biển Nha Trang, tả cảnh hải đảo, tả cảnh cầu Đá, tả cảnh Hải học viện, tả cảnh Đại Lãnh, tả cảnh suối nước nóng Dục Mỹ... tôi sẽ không tài nào tả nổi. Tất cả những cảnh đẹp ở đây nằm gọn trong hai tiếng Nha Trang. Tôi là một thiếu nữ mơ mộng. Mùa hè là mùa để học trò mơ mộng. Mơ mộng không làm hại ai, chỉ làm đời mình có chút ý nghĩa. Và, ở một ý nghĩa nào đó, mơ mộng gần gũi giống hy vọng. Sống là biết hy vọng thì tại sao sống là không được mơ mộng? Tôi mơ mộng, một mai, sẽ là người của đám đông, sẽ đi cùng khắp đất nước tôi. Và sẽ có người hỏi tôi: « Cô Kiều Nhị, cô đã đến nhiều thành phố ở Việt Nam, theo cô, nơi nào đẹp nhất? » Tôi sẽ thành thật và xúc động — như công chúa Anne — đáp rằng: « Nha Trang. Bởi vì, Nha Trang là thành phố đã cho tôi nhiều kỷ niệm. Nơi nào cho ta kỷ niệm khó quên và ta gửi lại đó những kỷ niệm khó quên của đời ta là nơi đẹp nhất. Đối với tôi, Nha Trang đẹp nhất ».

Con nhỏ Phượng « thăm vấn » tôi hơi kỹ và khẳng khẳng đòi tôi tả cảnh tôi đã đến hôm qua. Nhỏ Phượng lạ gì bãi biển Đại Lãnh. Nó sẽ cười chế diễu tôi. Nhưng nếu tôi tả cảnh mộng của bãi biển Đại Lãnh và bảo bãi biển xa xăm nào, nhỏ Phượng sẽ thích lắm. Tiếc là tôi không tả được cảnh mộng đã bằng bạc kỷ niệm của tôi. Sáng nay tôi quên... mộng du. Vì Hoài không tới. Tôi cũng không lên ra bãi biển quen thuộc — bãi hẹn, theo nhỏ Phượng —. Tôi ở nhà và được vây quanh bởi những người bạn thân. Có Vinh. Vinh tư lự nhất đám. Phượng quên khuấy rằng chính nó đã nói Vinh « mất » tôi nên con nhỏ cứ « hồn nhiên » đâm những mũi kim vào trái tim Vinh.

— Này Nhị, gã ấy tán mi ra sao?

— Gã không tán.

— Mi tán gã à?

— Nhảm, bàn chuyện đi hôn yến xem sao.

Tôi nhìn Vinh:

— Anh có thấy mùa hè còn dài không, anh Vinh?

Vinh nói:

— Dài đủ để tôi trồng cây sầu đâu trên cát, như Nhị bảo.

Vinh rút điều thuốc trong bao thuốc đặt trên bàn. Hắn bật lửa châm thuốc.

— Tôi đã vấp ngã.

Phượng cười:

— Tại Vinh chủ quan. Và tại Vinh thích... thay đổi.

Vinh lắc đầu:

— Chị Phượng lắm. Vinh không chủ quan đâu, cũng chẳng thích thay đổi. Vinh khó thể giải thích, tạm hiểu rằng thế giới của Vinh và của chị ít màu sắc. Nó hào nhoáng nhưng chỉ có hai ba màu.

Tôi nói:

— Anh Vinh bắt đầu triết lý vụn.

Ngó Phượng, tôi mỉm cười:

— Tao gặt mi cho mi ngạc nhiên chơi, mộng du chi đâu. Tao là đá cục, là khối băng, mi quên à?

Phượng hỏi:

— Vậy mi trốn đi với ai?

Tôi đáp:

— Một mình. Đã giao hẹn với mi rằng tao vốn cô đơn, tao không quen nhập vào đám đông, ra Nha Trang tao tự tìm nơi chốn ngao du, sao mi còn hỏi?

Vinh xen vào:

— Tuy nhiên, tôi vẫn trồng cây sầu đâu trên cát.

Phượng lại đùa:

— Trồng cây si thú hơn.

Làm ra vẻ chưa hề « say nắng lạ », tôi đề nghị:

— Hôm nay có mục gì không?

Phượng hất tay về phía Vinh:

— Nhưng Vinh câu trả lời:

Vinh nhả khói thuốc, nhìn lên trần nhà:

— Tôi muốn bắt chước Nhị, tập sống cô đơn. Nhị bảo mùa hè còn dài, tôi hy vọng ngày hết của mùa hè, tôi có thể nói một câu thật ngắn với Nhị. Bây giờ, tôi xin kiếu.

Vinh đứng lên, chào tôi, bỏ về. Hắn quên luôn đám bạn của hắn. Họ cũng bỏ về, ngay đó. Phòng khách còn tôi và Phượng. Tôi trách Phượng:

— Mi thích đùa cợt, mi làm Vinh đau khổ.

Phượng cãi:

— Tao hay mi?

— Mi. Mi ác độc, mi thản nhiên kể chuyện tình của tao trước mặt

Vinh.

— Mi cải chính rồi mà...

— Vinh không bao giờ tin.

— Thực ra mi phịa chuyện?

— Ừ.

— Thế thì, cuối cùng, Vinh sẽ trồng được cây si trên cát hay trong tim mi.

(Còn nữa)

mù khơi bụi đỏ

NGUYỄN CÔNG MINH

*Đến đây xin ngó đỉnh trời,
Mù khơi bụi đỏ một loi gió bay...*

KIM TUẤN

Thục về Sài Gòn hơn một tuần, Một tuần khoảng thời gian không đủ lãng quên một kỷ niệm. Không đủ để lãng quên một đôi môi gượng cười. Và, giòng nước mắt của Thủy trên sân bay tỉnh nhỏ.

— Chú Thục về, Thủy mong chú được bình yên,

—Ừ, chú về.

— Chú nhớ biên thư cho Thủy nhé...

— Chú hứa.

— Chú không có gì để nói với Thủy sao?

— ...

— Thủy, đừng khóc nữa.

— ...

— Thôi, chú đi, Thủy ở lại, chúc mạnh giỏi luôn nhé.

— Chú... Cái vẫy tay, rồi một cái vẫy tay đáp lại. Thế rồi một tuần đi qua, qua trong ngút ngàn thương nhớ. Buổi tối, với cơn mưa cuối mùa, tâm hồn Thục rời rạc. Mưa. Những cơn mưa về làm tươi lại những đám cỏ trên đồi, làm xanh hàng bông vạn thọ, bụi dơ sẽ lắng xuống, mặt biển hồ đầy nước hơn và những cụm mây trắng cũng có dịp để trôi lơ lửng.

Với Sài Gòn, mưa sẽ khác, mưa đổ xuống trong một thời tiết bất thường, nắng rồi mưa đó. Mưa trút xuống làm ngập đường phố, để những thiếu nữ lại có dịp làm dáng và nũng nịu. Những đứa trẻ cũng có cơ hội chạy nhong nhong khoái trá. Cơn mưa tối đã làm đàn óc Thục xa vời, chấp chờn trước mặt muôn vàn kỷ niệm...

Pleiku, một tỉnh lỵ heo hút. Một địa danh mà mọi người hình như chỉ biết đề mà biết, ở một bản tin, trong một tạp chí nào đó. Không ai muốn tìm lên đây làm gì. Thoạt đầu, đặt chân lên Pleiku. Thục cũng mang ý nghĩ đó. Nhưng rồi, năm này, tháng khác. Thục đâm ra mẫn cái tỉnh lỵ heo hút, đầy bụi đỏ này. Một tỉnh lỵ bụi bặm. Mùa nắng, chỉ một chiếc xe hơi lao vút qua, bụi sẽ có dịp để vùng dậy bay đỏ mù cả góc trời, nhiều lúc còn hò reo nhảy múa trên từng tà áo, mái tóc của những cô nữ sinh trong giờ tan học. Mưa đến, chỉ đem để chịu đôi chút. Không khí sáng sủa và trong mát hơn. Tuy nhiên đất đỏ vẫn là một trở ngại của nữ sinh xứ này. Một lần Thủy đã nói với Thục.

— Đố chú Thủy ghét cái gì nhất?

— Làm sao chú hiểu?

— Cứ thử xem, nếu chú biết rồi thì ai nói làm gì...

— Chịu, chú khờ nhất...

— Chú khờ thật đấy, Thủy chỉ ghét nhất cái này. Thục nhìn nhanh vào nụ cười đó, rồi cúi đầu nhìn từng vết bụi đỏ lấm lấm trên tà áo dài Thủy đang giặt. Nhìn Thủy cầm cúi giặt áo, Thục bỗng nhớ lại thuở còn bé, những lần theo mẹ về quê trên con đường xa tít, lúc nghỉ chân là lúc Thục ngồi gờ cỏ may chỉ chít trên quần áo. Thời gian qua dần. Thục xưa kia không còn. Ấu thơ đã đi theo ngày tháng. Tuổi nhỏ mất tằm như những cụm mây trắng trôi vô định ở cuối trời. Trôi mãi, trôi mãi... Cũng như quê ngoại của Thục với những con đường mòn ngút ngàn, giờ thật hoang vu. Thật tiêu điều và xa vắng.

Bốn năm trời. Bốn năm của vui buồn lẫn lộn. Bốn năm xa cách hằn náo nhiệt của Đô thành. Thục tưởng tháng ngày, nắng ấm áp sẽ rơi mãi những tia êm đềm trên đồi, trên biển. Thục tưởng ngày tháng vẫn êm đềm như thảm cỏ dưới chân, như mặt hồ phẳng lặng trong một sáng nhiều sương.

Nhưng không, mặt hồ của Thục đã bị khuấy động bởi nhánh cây gãy vô tình. Và tháng ngày êm đềm của Thục đã xao động vì sự chia tay. Một chia tay đột ngột, ngỡ ngàng.

Một tuần. Chỉ mới vồn vện một tuần lễ, mà nỗi nhớ lại về bằng từng hàng kỷ niệm. Thục nhớ bạn bè, nhớ từng ngọn cỏ, con đường và Thủy, nhất là Thủy. Thục phải làm gì?... Ước gì những nhớ thương vượt ngàn trùng, tan thành luồng gió, thổi qua tóc Thủy trong một đêm thật lạnh. Thủy à! đêm nay trời có lẽ nhiều sao lắm, và gió lạnh sẽ làm Thủy run lẩy bẩy, cầu mong nước mắt Thủy thôi chảy, nếu Thủy khóc, những giọt nước mắt ấy sẽ tan vào thinh không và sẽ rơi xuống thành sương mù của Pleiku.

Thục chợt nghe lòng se lại. Đầu óc lúng búng, mắt nhòe đi giòng chữ trước mặt nhầy nhụa như muốn vượt ra khỏi trang giấy trắng.

Sài Gòn, ngày ... tháng ... năm ...

Thủy thương nhớ,

Chú đã bình yên đến Sài Gòn. Một tuần hơn mới tin cho Thủy hay, chắc Thủy giận nhiều. Chú nhận lỗi hết. Thủy à, Sài Gòn ồn ào quá. Không yên tĩnh như Pleiku, không có những đồi lớn nhều cỏ xanh, không có bụi đỏ, không có biển hồ. Và, chú đã mất hẳn tiếng cười của Thủy trong những buổi chiều nắng vàng lộng lẫy trên cao...

NGUYỄN CÔNG MINH

CỦA TRƯỜNG PHÍA BÊN NGOÀI.

truyện
dài
MAI
THẢO

Dung vẫn ở Saigon? Đó là điều Trinh không ngờ. Chàng định ninh Dung đã đem con Nhi lên Đà Lạt. Hoặc không phải Đà Lạt thì là Nha Trang. Dung có người chị ruột ở Đà Lạt. Và một đứa em trai khác của nàng, ở Nha Trang. Trinh chờ đợi Dung trở về, với chủ định là nếu sau một tuần lễ không thấy Dung trở về, chàng sẽ xin giám đốc sở cho nghỉ việc mấy ngày. Đều ra Nha Trang hay lên Đà Lạt. Hai vợ chồng sẽ gặp lại nhau sau mấy ngày xa cách. Nhìn thấy nhau nói với nhau một vài lời trung hậu, ngọt ngào nào đó. Và biết đâu, biết đâu, sự tha thứ sẽ tới, sự tan vỡ sẽ được hàn gắn.

Dung bỏ nhà, sáng sạng Trinh vẫn lái xe đưa thẳng Đại đến trường và vẫn đến bàn giấy làm việc như thường. Công việc ngập đầu ngập cổ, quanh năm suốt tháng là nguyên nhân chính đưa tới thảm kịch. Nhưng Trinh không bỏ được công việc. Không bao giờ. Tội lỗi là do lòng người yếu đuối. Công việc không có tội lỗi gì hết. Và Trinh, không biết làm cách nào hơn, đã vùi đầu vào công việc để tìm lãng quên. Nhưng mất Dung, công việc thình lình mất hết cái ý nghĩa của một vui thú đắm đuối. Thân chủ tấp nập tới bàn giấy. Trinh vẫn tiếp họ. Lịch sự và niềm nở gượng gạo. Đầu óc Trinh nặng trĩu ưu tư. Thần phách chàng hoang mang, rối loạn. Mọi tập trung tinh thần đều là những cố gắng mỗi mết và thất bại. Trinh dấu nhem không cho ai biết Dung đã bỏ nhà. Nhưng khuôn mặt hốc hác, dáng điệu bơ phờ của Trinh thì lại tố cáo với mọi là có một vấn đề đang làm Trinh bận tâm.

Sáng hôm qua, Hương, cô thư ký riêng của Trinh đã nhận thấy điều đó. Ngày trước, Dung vẫn đôi khi đến bàn giấy tìm Trinh. Trong khi chờ đợi Trinh, hai người đàn bà trò chuyện với nhau. Hương năm nay hai mươi ba tuổi. Khá xinh đẹp, duyên dáng. Chưa có chồng. Nhưng đã có người yêu là một thiếu tá hải quân. Đôi khi Hương đến nhà thăm hai vợ chồng, Dung giữ

Hương ở lại ăn cơm, coi cô nữ thư ký của Trinh như một người bạn gái. Hôn lễ của Hương được ấn định vào dịp Giáng Sinh. Nghĩa là còn bốn tháng nữa. Trinh đến bàn giấy. Hương đứng lên chào. Rồi đi theo Trinh đến chỗ ngồi của chàng. Muốn né tránh mọi câu chuyện, Trinh nói:

— Cô Hương đánh máy nốt ngay cho xong tập tài liệu tôi đưa cho cô hôm qua. Khá cần đó.

Dung cười chỉ tay xuống một tập giấy đánh máy đầy cộm đặt ngay gần trên góc bàn Trinh:

— Thưa xong rồi.

Trinh ngẩn người:

— Làm sao nhanh thế được?

Hương tươi cười:

— Thấy ông nói cần, tôi đem về nhà đánh máy. Đúng mười hai giờ đêm mới xong.

Thiếu nữ cười thành tiếng:

— Thành ra phải hoãn lại vụ đi coi hát với anh Thục tới chiều nay.

Thục là tên anh chàng thiếu tá hải quân. Làm việc lâu ngày dưới quyền Trinh, lấy cái « lệnh » thích làm việc, coi công việc trên hết như Trinh, Hương đã được tiếng từ lâu là người nữ thư ký đi làm đúng giờ, làm việc cần mẫn chăm chỉ nhất sở. Hương đã tâm sự với Trinh rằng lấy chồng rồi, Hương vẫn đi làm như cũ. Đó là một trong những điều kiện Hương đã đặt ra với Thục. Thục không bằng lòng. Nhưng cuối cùng đã phải chấp nhận.

Trinh nhìn tập tài liệu đánh máy. Nghĩ đến cuộc hôn nhân sắp thực hiện của cô nữ thư ký trẻ đẹp. Nghĩ đến cuộc hôn nhân đã sụp đổ của chàng. Hạnh phúc ở đâu? Trên lối đời nào? Dưới mái nhà nào? Hạnh phúc không đó ở đâu hết, hạnh phúc chỉ là một bóng hồng thấp thoáng trong kỷ niệm và quá khứ. Cái bóng hồng đó đã mất tích, đã tan biến.

Trinh nhún vai:

— Tôi nói là cần, nhưng đâu đến nỗi quá gấp như thế. Tôi cũng không muốn cô phải đem việc của sở về nhà làm như vậy.

Hương ném cho Trinh một cái nhìn tinh nghịch:

— Tôi mới chỉ bắt chước được phần nào sự chăm chỉ của ông. Chính ông là người đem việc sở về nhà làm nhiều nhất.

Đột nhiên, câu nói của Hương làm Trinh bực tức. Chàng lớn tiếng:

— Đó là một thái độ ngu xuẩn.

Nói xong, Trinh biết mình lỡ lời.

— Tôi xin lỗi.

Hương không dám cười nữa. Nàng ôn tồn:

— Chắc ông đang mệt.

Trinh thờ dãi, ngã người vào thành ghế, nhắm mắt lại, my mắt chàng tê cứng. Toàn thân chàng mỏi mệt. Chàng thấy mình là một ai đó. Là hoặc. Tối đen. Chàng không còn là chàng nữa.

— Vâng, tôi mệt.

— Sao ông không nghỉ ở nhà. Ông làm việc nhiều quá.

Trình lắc đầu :

— Không phải vậy đâu.

Sau đó, Hương đã nhắc đến Dung. Hỏi thăm Dung có được mạnh khỏe không, sao lâu ngày không thấy Dung tới bàn giấy. Những câu hỏi thật tự nhiên nhưng lại đẩy Trình đến chỗ lúng túng không biết trả lời thế nào. Chàng phải nói quanh. Lảng sang chuyện khác. Chàng cũng đã phải vội vã từ chối, nơi chàng đang bận và Dung cũng không được khỏe lắm trong người, khi người nữ thư ký tỏ ý muốn mời vợ chồng chàng cùng đi coi hát với anh chàng hải quân sắp cưới của cô ta. Bây giờ nhớ lại, thái độ bứt rứt ngượng ngập, thiếu tự nhiên của chàng chắc chắn đã gieo vào lòng Hương một thoáng ngờ vực. Chắc chắn Hương cũng sẽ tìm hiểu. Và chắc chắn, chuyện Trình muốn che giấu không thể là một bí mật lâu dài được nữa. Làm thế nào ? Thái độ nào là thái độ thích hợp ? Cho riêng chàng và đối với mọi người ?

Đã thế, lại còn bao nhiêu vấn đề khác nữa. Ngày trước, gia đình là phần việc được giao phó hết cho Dung, Trình không bao giờ phải quan tâm đến, Dung bỏ đi, ngôi nhà thình lình như một con thuyền mất tay lái, nổi trôi bồng bồng không bến đậu, không phương hướng. Thiếu Dung, mọi chuyện đều hư hỏng, ngừng đứng, hụt hẫng. Có Dung, không bao giờ Trình nhận thức được sự có mặt của Dung là quan trọng và cần thiết đến ngần nào. Chỉ cần một ngày, một ngày là đủ, Trình hiểu được tận cùng, và toàn vẹn, sự thiếu vắng người đàn bà đã bao nhiêu năm chung sống là một thiếu vắng lớn lao, từng giờ từng phút. Nói một cách khác, Dung đã bỏ đi. Nàng đã vắng mặt, và nàng hiện hữu tràn đầy bằng chính sự vắng mặt của nàng.

Cầm mẫu giấy có ghi địa chỉ của khách sạn trong tay, Trình cúi đầu suy nghĩ. Buồn, giận trong Trình còn đầy. Nhưng nhớ nhung ở Trình cũng vậy.

— Tôi tưởng nhà tôi đã đi xa.

Đạo ngạc nhiên :

— Đi xa là đi đâu ?

— Ra khỏi Saigon. Ở một nơi nào đó. Với một thằng đàn ông nào đó.

Đạo cười :

— Anh tưởng chứ không có bằng chứng ?

Trình đau đớn :

— Tôi đã biết. Khỏi cần bằng chứng.

Đạo nghĩ chàng đã làm đủ và xong việc chàng phải làm. Đi xa hơn là can thiệp vào đời tư kẻ khác, dù đó là đời tư bạn thân.

Đạo đứng lên :

— Thôi, tôi về.

Trình ngáp ngừng rồi hỏi :

— Anh thấy Dung thế nào ?

— Tôi thấy thế nào không quan trọng. Anh nên tự mình thấy là hơn.

Trong lúc hai người lớn nói chuyện, thằng Đại đi ra ngoài hành lang. Nó ngồi tựa lưng vào bờ tường, miệng mở hé, nét mặt ngơ ngẩn, khờ dại. Hai người đàn ông từ phòng khách đi ra. Đại đứng lên. Đạo hỏi Trình :

— Sáng nay anh có đi làm ?

Trình gật :

— Không phải đến sở, không vắng mặt được. Nhưng tôi định sáng mai sẽ xin nghỉ một tuần. Để giải quyết mọi công việc riêng.

Đạo gật :

— Nèn như thế.

Đạo đổi giọng, vui vẻ, hỏi thằng Đại :

— Đi ăn sáng với bác không ?

Trình gật đi :

— Cháu phải ở nhà coi nhà. Anh thấy, tôi đi, nhà còn ai nữa đâu ?

— Thành ra trẻ con bây giờ phải trông nhà cho người lớn.

Câu nói hàm chứa ý nghĩa một khiển trách nghiêm nghị. Trình hiểu. Cha mẹ nào không phải với nhau, cũng không phải với con cái luôn thể. Trình đưa Đạo xuống thềm, ra tới ngoài đường.

Đạo nói, trước khi chia tay.

— Tôi nghĩ cả hai người cùng phải nghỉ lại.

Trình buồn bã :

— Có những chuyện không thể bỏ qua được.

— Đó chỉ là một khía cạnh của sự thật. Thật lòng muốn bỏ qua thì chuyện tầy đình cũng vẫn bỏ qua như thường.

Trình trầm ngâm. Chàng không biết nói thế nào hơn là :

— Nếu dễ dàng được như thế... Dù sao cũng cảm ơn anh.

Nhìn theo Đạo rồi Trình lững thững quay trở vào nhà. Thằng Đại vẫn đứng ở chỗ cũ. Trình xoa đầu thằng nhỏ :

— Mẹ đưa chị Nhi đi rồi. Em có nhớ mẹ, nhớ chị không ?

Đại gật, đáp gọn :

— Nhớ.

— Lên mặc quần áo. Bố con mình khóa cửa, khỏi phải coi nhà nữa. Đại qua đằng sở với ba một lát. Rồi chúng mình cùng đi gặp mẹ và chị Nhi. Chịu không ?

Đại mừng rỡ chạy vào nhà. Trình nghe tiếng chân của thằng nhỏ cuống quýt, trên từng bậc thang, với cái ý nghĩ là Dung mới vắng mặt một ngày mà sự vắng đã dài từ lâu thành một thế kỷ.

(Còn nữa)

sương sớm mong manh • phan cung nghiệp

(Tiếp theo trang 37)

cây lá rào rào tiếng nước đổ bên ngoài, Khanh choàng dậy kéo chân lên kín ngực San mà vô tình nàng không thấy nụ cười thằng bé nở móm mím trên môi lẫn trong bóng tối. Khanh yên tâm nằm trở xuống, mở mắt thao láo nhìn đỉnh mùng đèn thắm mà ý nghĩ mãi xoay quanh về Thiệp. Khi đó thì San quay quắt nhớ Nhung, nó vãi trời mau sáng. Vì sáng mai nó sẽ đi câu cá với Hảo và có cả Nhung. Thằng bé tự nhủ mình không còn bé nữa.

Nhưng đến sáng, Khanh và San đều thiếp mê đi trong giấc ngủ muộn màng. Mãi đến lúc ông Tư hàng xóm cùng thằng Sửu lừa đàn vịt qua ngang nhà với tiếng vịt kêu oát oát, Khanh mới chợt tỉnh dậy dụi mắt.

Đề yên cho San ngủ, nàng ra sau nhà rửa mặt và nấu ấm nước sôi. Bà Nhị đã đi họp phiên chợ buổi sáng ngay từ lúc có tiếng gà gáy hừng đông.

Ngày hôm nay mặt trời dậy muộn, dãy núi xa xa bên kia con dốc mù thắm mây đen Cánh đồng xanh lúa nằm hai bên đường cái quan sương giăng mờ mịt. Khanh nghe uể oải nhưng tỉnh ngủ, nàng pha cà phê và gọi San dậy. Hai người ngồi uống nhìn nhau cười qua chiếc bàn gỗ vuông. Khanh hỏi San :

— San định lát nữa về lại thị xã hay chiều về...

San nhìn nàng ngần ngừ :

— Đề mai đi ạ !

— Ủa ! Mai không đi học à ?

— Thì nghỉ ?... lâu lâu San mới xuống mà...

Khanh nhìn thẳng vào mắt San cười hiểu ý :

— Ừ, thôi được. Nay San khổ lắm ! biết không ?

San bối rối tránh ánh mắt Khanh như sợ di nhìn suốt ý nghĩ mình :

— Mắc mớ gì khổ ?

Khanh chum chim môi ngó mông ra cửa :

— Hồi hôm San ngủ San mớ ai vậy ?

San giật mình, nhưng bình tĩnh lại ngay :

— San có ngủ đâu mà mớ ! Di thì có, di mớ lung tung !

Khanh đỏ mặt gắt, bậy nào ! San cười khúc khích :

— Di mớ tên Tiệp, Tiệp... nào đó ! Đề xem, Tiệp, Tiệp... Ồ không !

Di mớ Tiệp, Tiệp, Tiệp... Chắc di nhớ bữa tiệc nào đó phải không...

Khanh chồm tới véo bấp tay San một cái hết sức bình sinh. San la oái đứng dậy bỏ chạy ra ngoài cổng nhìn vào ôm bụng cười ngất. Khỉ thật, Thiệp mà dám bảo là Tiệp, thằng bé láu lỉnh quá phải khùng anh Thiệp. Anh có biết rằng em nằm ngủ mớ nói tên anh.

Khi thấy San dắt chiếc đạp cũ ra ngoài cổng, Khanh hỏi đi đâu ? San nói lên... kia chút. Khanh gọi lại.

— Này, San ! Chờ bà ngoại về di cháu mình đi ăn bánh dày...

San ngần ngừ giây lát, cuối cùng quyết định :

— Thôi, đề lần sau... Thằng Hảo chờ San...

Nói xong nó đạp xe đi mất.

Bà Nhị họp chợ sớm trở về lại nhà lúc nắng mới vừa đổ xuống khu vườn nhỏ bên hông nhà. Khanh thay đồ dắt xe Velo-Solex ngó quanh quất chẳng biết đi đâu. Hôm nay là ngày nghỉ chót, mai lại phải đi dạy trên ngôi trường tiểu học công lập năm ven bờ sông. Nàng nghĩ nên đi thả hơi cho bõ công những ngày quần quanh với sách vở học trò. Bà Nhị hỏi San đi đâu rồi ? Khanh nhìn mẹ nói nó lên nhà con Nhung... Bà Nhị cười cười. Khanh nói thêm nay San nó thành quỉ rồi... Không khéo nó thành ma luôn mất ! Bà Nhị hỏi San nó định chừng nào về thị xã ? Khanh nói mai. Bà Nhị gật gật đầu bước vào nhà khi Khanh cho máy nổ và lái xe đi.

Lối ra đường cái lớn quanh co, ướt sũng nước và đầy bùn. Khanh cho xe chạy chậm, đưa mắt nhìn quanh quất hai bên đồng ruộng ngập hơi sương. Nắng lên, mấy cánh chim cũng vừa thức dậy túa ra từng đàn bay ngập trời, bay kêu riu rít. Khanh nghe lòng mình thoải mái với cảm giác dễ chịu. Nàng cho xe chạy quanh quanh đường cái quan chẳng biết đi đâu. Dọc đường nàng gặp mấy đứa học trò nhỏ chân không đang lùa bò đi ăn cỏ gặt đầu chào nàng lễ phép. Khanh mỉm cười chào lại muốn dừng xe thăm hỏi đôi ba điều nhưng nghĩ sao đấy nàng lại thôi. Chiếc Solex chồm tới, gió ngược chiều đập vào mặt nàng những hơi sương lạnh buốt. Khanh thoáng lạnh, run nhè nhẹ. Nàng cho xe vòng lên vườn dừa, đổ xuống bên sông. Nắng vỡ trên những vòm dừa xanh ngát óng ánh hơi nước. Mặt trời bắt đầu hiện rõ ra lộ hẳn trên vòm mây trắng đục. Những đợt nắng mới loang loáng trút xuống mặt nước sông vàng rực. Khanh đắm nhìn ngây ngất.

Mặt trời càng lên cao, nắng càng thêm rực rỡ. Hơi sương bốc thành từng vòm bay toả ngát thỉnh thoảng. Từng tầng mây mù chùng xuống, mỏng phớt lướt ngay mặt sông như khói sớm toả mỏng mênh mông từ những mái nhà tranh thấp xa xa. Và sương cũng loãng dần theo gió. Khanh dựng xe trong bãi cát, thả dép bước bộ trên mặt cát ẩm ướt ra ngoài mé sông đứng ngây nhìn mấy khoang đò trôi lơ lững.

« Khanh ! Khanh ! »

Có tiếng kêu. Khanh quanh lại chỉ vừa kịp thấy bóng Thiệp thấp thoáng chạy băng lần trong rừng dừa trùng điệp phía bờ đất. Khanh đứng chờ, « Khanh ! Khanh ! », tiếng kêu mong manh dễ vỡ như hơi sương sớm trên mặt sông lướt thướt.

PHAN CUNG NGHIỆP

hình dung, người khách lạ... • du tử lệ

(Tiếp theo trang 8)

đó cần khuyến cáo hay nhắc nhở nhau. Nhưng có lẽ, vì nhau, vì tình bạn, họ cùng im lặng, trong chịu đựng với ý nghĩa chiều ý bạn mình.

Lúc này mặt người đàn ông hiện ra những căng thẳng bất thường. Trái tim anh đập mạnh. Đôi mắt anh mở lớn. Tay chân anh lúng túng, thừa thãi và ngượng ngập. Qua những ô kính trong suốt, ở phần còn lại mà những tấm màn lụa để thừa ra, người đàn ông nhìn thấy những gương mặt xa lạ, Những thanh niên. Những thiếu nữ. Họ cùng trang lứa. Họ hơn kém nhau, ít thôi. Sự chênh lệch không thấy rõ. Về quê mùa thô kệch, thấy ngay, hiển nhiên nơi một số nhân dạng. Có một cái gì đáng thương, một cái gì dễ mến, một cái gì giả dối ở giữa người đó. Chiếc bánh sinh nhật đặt giữa một cái bàn tròn. Những ngọn nến đã thấp lèn. Những ngọn nến trắng. Những ngọn nến xinh xinh, như những búp tay nuột của Ngạn. Sao lại Ngạn? Ngạn ở đâu không thấy. Người đàn ông muốn ngừng thở. Một người nào đó, một khuôn mặt xa lạ, ghé gần chiếc bánh, ngọn nến đầu phụt tắt. Những thân nến còn lại tiếp theo. Bóng tối ủa tới dịu dàng, như khuôn mặt xa vắng theo, của Ngạn, trong trí tưởng người đàn ông. Bài hát Sinh Nhật được hát lên bằng một đôi giọng lạc lõng. Bài hát giữ nguyên tiếng Mỹ. Nghe không ổn. Nghe như có một cái gì lộn cộn. Sức cạnh, hay lạo xạo như những vụn thủy tinh trong miệng nhai.

Người đàn ông khép hờ đôi mắt mỗi.

Em dấu yêu,

Đã muộn rồi vì những ngày cuối cùng đó đã qua đi. Những ngọn nến đã cháy lên. Đã phụt tắt. Những giọt lệ nến đã chảy. Anh không muốn là một người khách lạ trong mẩu chuyện trên này. Anh muốn là một người nào khác. Hiểu không em, em yêu dấu. Nhưng anh đã chẳng thể làm được gì khác hơn, khác hơn khách lạ, bởi em còn cách xa anh như mặt trời những ngày cuối đông này, đã bỏ xa phố núi. Nhưng anh chẳng làm gì khác hơn, khi giữa chúng ta em cho anh những bài tỏ đủ, những đam mê cần, để tự đó anh lên đường. Một khởi hành xa xôi bụi bặm. Một khởi hành sóng tiền chân đi. Anh liều lĩnh, anh đam mê, nhưng em, liệu có hiểu anh, như thế.

Dấu sao thì anh cũng vẫn cảm ơn, cảm ơn em. Cảm ơn yêu dấu. Bởi đời anh, cho đến phút này vẫn chưa có một lần anh tự tay đốt lấy cho mình một ngọn nến, để một mình ngồi nhìn giòng nến chảy. Em sung sướng và em hạnh phúc.

Thêm một năm nữa, em thiếu nữ, và cũng thêm một năm nữa, anh cõi cần, héo úa, bên những lá xanh là những cọng lá vàng. Nó phải vàng, trước sau, khôn tránh được. Liệu em, em có nhận.

DU TỬ LÊ
(21-12-73)

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

văn

Vũ Hoài Thư, Minh Luân, Trần Thị B.T., Phan Ngự Thuyền, Anh Việt Thi, Tạ Nghi Lễ, Thương Hoài Nguyễn, Nguyễn Ngũ Công Danh, Hoài Sra Thanh, Cô May, Trần Văn Nghĩa, Bảo Hoàng Khánh Nam, Uyên Ương, Thương Hoài Nguyễn, An, Trần Thu Sương, Phạm Khánh Vũ, Huỳnh Hải Đăng, Trần Bích La, Sao Hồng, V.T.N., La Ty, Kim Linh, Uyên Ương, Lăng Quỳnh, Tóc Tiên, Vui Diễm, Oc Tiểu, Phạm Thị Lan, Niềm Dư, Cổ Gấu, Nguyễn Thúc Dũng, Phương Đa, Việt Phương, Trương Trọng Quân Vương, Lê Nguyễn Mỹ Tâm, Nguyễn Nhung, Trương Đan, Thương Hoài Nguyễn, Thương Việt, Phan Sơn Ca, Phùng Mỹ, Trương Thế Hưng Yên, Trang Như Ý, Huyền Thoại, Tô, Huy Sinh, Nguyễn Nguyễn, Nguyễn B y Ba, Đỗ Thị Hồng Liên, Hoàng Ngọc Ân, Mai Tiến, Lê Nghiệp, Nguyễn Kinh, Kim Phát, Trần Văn, Công Văn, Kim Hải, Thanh Hương, Nguyễn Lộc, Hoàng Nét, Bảo, Tony Lộc, Lý Phước Hồng, Minh Dũng, Đức Huân, Cục Nga.

thơ

Trần Phương Thảo, Vũ Hoài Thư, Phan Ngự Thuyền, Anh Việt Thi, Lê Quang Tô Châu, Nguyễn Thụy Vĩnh, Trần Tường Trích, Trần Văn Nghĩa, Bảo Hoàng Khánh Nam, Trần Hữu Nghiêm, Cao Nhật Quyền, Pháo Thanh, Thương Mượn, Sa Mạc Hoàng, Nguyễn Tế Khuyển, Lê Thị Khả Ai, Xuân Hữu, Phạm Thiên Hương, Huỳnh Anh Mỹ Lệ, Huỳnh Hải Đăng, Thanh Nhân, Minh Luân, Hồng Hạnh Phan Trang, Đông Miên, La Ty, Lưu Đông Khánh, Hoài Dung, Trúc Sơn, Nguyễn Trần Kha, Diệu Nguyên, Văn Công Mỹ, Nguyễn Nghiêm Nhiên, Nguyễn Đăng Tuấn Mạnh, Khương Đoàn, Nguyễn Tiểu Phiêu, Viên Đông Dư, Châu Uyển, T.C.H., Du Hạ, Hà Vũ Quang Châu, Hàn Hương Tôn Nữ Thu Nga, Phạm Thủy Quyên, Chateau d'Eau, Hồng Hạnh Thanh Linh, Nắng, Sợi Hồng, Linh Thổ Cổ Đơn, Hoài Thị Minh Thu, Trích Diễm Syta, Hoàng Lệ, Lê Thị Hoài Hương, Dư Liên Khoa, Hạ Châu, Huỳnh Minh Lệ, Trương Thế Hưng Yên, Lê Nguyễn Minh, Hạ Châu, Thuận Thiên Lâm, Phan Sơn Ca, Phùng Du, Ngã Yên, Trúc Sơn, Ngọc Thủy Khanh, Bửu Khánh, Nguyễn Hoài Nhơn, Châu Thùy Linh, Phê Hương, Hoàng Tuấn, Nguyễn Hoài Mỹ, Văn Công Việt, Đan Hoàng.

SỮA

MONT BLANC

*từ xứ non cao
trở về!*

Hãy dùng
MONT BLANC
để bồi bổ
sức khỏe

